

Jurnalul Oficial

al Uniunii Europene

L 123

Ediția în limba română

Legislație

Anul 62

10 mai 2019

Cuprins

I Acte legislative

REGULAMENTE

- ★ Regulamentul (UE) 2019/711 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1303/2013 în ceea ce privește resursele destinate alocării specifice pentru Inițiativa privind ocuparea forței de muncă în rândul tinerilor 1
- ★ Regulamentul (UE) 2019/712 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 aprilie 2019 privind protecția concurenței în domeniul transportului aerian și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 868/2004 4

DIRECTIVE

- ★ Directiva (UE) 2019/713 a Parlamentului European și a Consiliului din 17 aprilie 2019 privind combaterea fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloacele de plată fără numerar și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/413/JAI a Consiliului 18

II Acte fără caracter legislativ

REGULAMENTE

- ★ Regulamentul delegat (UE) 2019/714 al Comisiei din 7 martie 2019 de înlocuire a anexei I și de modificare a anexelor II și VII la Regulamentul (UE) nr. 211/2011 al Parlamentului European și al Consiliului privind inițiativa cetățenească 30

RO

Actele ale căror titluri sunt tipărite cu caractere drepte sunt acte de gestionare curentă adoptate în cadrul politicii agricole și care au, în general, o perioadă de valabilitate limitată.

Titlurile celorlalte acte sunt tipărite cu caractere aldine și sunt precedate de un asterisc.

I

(Acte legislative)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL (UE) 2019/711 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI

din 17 aprilie 2019

de modificare a Regulamentului (UE) nr. 1303/2013 în ceea ce privește resursele destinate alocării specifice pentru Inițiativa privind ocuparea forței de muncă în rândul tinerilor

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 177,

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Regulamentul (UE) nr. 1303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾ stabilește normele comune și generale aplicabile fondurilor structurale și de investiții europene.
- (2) Bugetul general al Uniunii Europene pentru exercițiul financiar 2019 ⁽⁴⁾ a modificat cuantumul total al resurselor pentru Inițiativa privind ocuparea forței de muncă în rândul tinerilor („Youth Employment Initiative” – YEI) prin majorarea creditelor de angajament destinate alocării specifice pentru YEI în 2019 cu 116,7 milioane EUR în prețuri curente, majorând suma totală a creditelor de angajament destinate alocării specifice pentru YEI pentru întreaga perioadă de programare la 4 527 882 072 EUR în prețuri curente.
- (3) Pentru 2019, resursele suplimentare de 99 573 877 EUR la prețurile din 2011 sunt finanțate din marja globală pentru angajamente în limitele impuse de cadrul financiar multianual 2014-2020.
- (4) Este oportun să se prevadă măsuri specifice de facilitare a punerii în aplicare a YEI, dat fiind stadiul avansat de punere în aplicare a programelor operaționale pentru perioada de programare 2014-2020.
- (5) Dată fiind urgența modificării programelor de sprijin pentru YEI pentru a include resursele suplimentare destinate alocării specifice pentru YEI înainte de sfârșitul anului 2019, prezentul regulament ar trebui să intre în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.
- (6) Prin urmare, Regulamentul (UE) nr. 1303/2013 ar trebui modificat în consecință,

⁽¹⁾ Avizul din 22 martie 2019 (nepublicat încă în Jurnalul Oficial).

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 27 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.

⁽³⁾ Regulamentul (UE) nr. 1303/2013 al Parlamentului European și al Consiliului din 17 decembrie 2013 de stabilire a unor dispoziții comune privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune, Fondul european agricol pentru dezvoltare rurală și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime, precum și de stabilire a unor dispoziții generale privind Fondul european de dezvoltare regională, Fondul social european, Fondul de coeziune și Fondul european pentru pescuit și afaceri maritime și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 1083/2006 al Consiliului (JO L 347, 20.12.2013, p. 320).

⁽⁴⁾ JO L 67, 7.3.2019, p. 1.

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) nr. 1303/2013 se modifică după cum urmează:

1. La articolul 91, alineatul (1) se înlocuiește cu următorul text:

„(1) Resursele pentru coeziunea economică, socială și teritorială disponibile pentru angajamentul bugetar corespunzător perioadei 2014-2020 sunt în valoare de 330 081 919 243 EUR la prețurile din 2011, în conformitate cu repartizarea anuală stabilită în anexa VI, din care 325 938 694 233 EUR reprezintă resursele globale alocate pentru FEDR, FSE și Fondul de coeziune și 4 143 225 010 EUR reprezintă o alocare specifică pentru YEI. În scopul programării și includerii ulterioare în bugetul Uniunii, cuantumul resurselor pentru coeziunea economică, socială și teritorială se indexează cu 2 % pe an.”

2. La articolul 92, alineatul (5) se înlocuiește cu următorul text:

„(5) Resursele pentru YEI se ridică la 4 143 225 010 EUR din alocarea specifică pentru YEI, din care 99 573 877 EUR constituie resurse suplimentare pentru 2019. Aceste resurse sunt completate de un sprijin specific din FSE, în conformitate cu articolul 22 din Regulamentul FSE.

Statele membre care beneficiază de resurse suplimentare destinate alocării specifice pentru YEI pentru 2019 menționate la primul paragraf, pot solicita transferul a până la 50 % din resursele suplimentare destinate alocării specifice pentru YEI către FSE, pentru a constitui suma specifică corespunzătoare a FSE, astfel cum se prevede la articolul 22 din Regulamentul FSE. Acest transfer se efectuează către diferitele categorii de regiuni în funcție de clasificarea regiunilor eligibile pentru majorarea alocării specifice pentru YEI. Statele membre solicită transferul în cererea de modificare a programelor în conformitate cu articolul 30 alineatul (1) din prezentul regulament. Resursele alocate pentru exercițiile anterioare nu pot fi transferate.

Al doilea paragraf de la prezentul articol se aplică tuturor resurselor suplimentare destinate alocării specifice pentru YEI care majorează resursele peste valoarea de 4 043 651 133 EUR.”

3. Anexa VI se înlocuiește cu textul din anexa la prezentul regulament.

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în ziua următoare datei publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

ANEXĂ

„ANEXA VI

REPARTIZAREA ANUALĂ A CREDITELOR DE ANGAJAMENT PENTRU PERIOADA 2014-2020

Profil anual ajustat (inclusiv suplimentare pentru YEI)

	2014	2015	2016	2017	2018	2019	2020	Total
EUR, prețuri din 2011	34 108 069 924	55 725 174 682	46 044 910 736	48 027 317 164	48 341 984 652	48 811 933 191	49 022 528 894	330 081 919 243”

REGULAMENTUL (UE) 2019/712 AL PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI AL CONSILIULUI**din 17 aprilie 2019****privind protecția concurenței în domeniul transportului aerian și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 868/2004**

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 100 alineatul (2),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

după consultarea Comitetului Regiunilor,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Sectorul aviației joacă un rol esențial în economia Uniunii și în viața cotidiană a cetățenilor acesteia, fiind unul dintre sectoarele cele mai performante și mai dinamice ale economiei Uniunii. Acesta este o puternică forță motrice pentru creșterea economică, ocuparea forței de muncă, comerț și turism, precum și pentru conectivitate și mobilitate, atât pentru întreprinderi, cât și pentru cetățeni, mai ales în contextul pieței interne a aviației din Uniune. De-a lungul ultimelor decenii, dezvoltarea serviciilor de transport aerian a contribuit în mod semnificativ la îmbunătățirea conectivității în interiorul Uniunii și cu țările terțe și a fost un factor important pentru economia Uniunii.
- (2) Transportatorii aerieni din Uniune se află în centrul unei rețele globale care asigură conectarea Europei atât la nivel intern, cât și cu restul lumii. Aceștia ar trebui să aibă posibilitatea de a concura cu transportatorii aerieni din țări terțe într-un mediu caracterizat de o concurență deschisă și loială. Acest lucru este necesar pentru a aduce beneficii consumatorilor, pentru menținerea unor condiții care favorizează un nivel ridicat de conectivitate aeriană a Uniunii și pentru asigurarea transparenței, a unor condiții de concurență echitabile și a competitivității susținute a transportatorilor aerieni din Uniune, precum și a unui număr ridicat de locuri de muncă de calitate în industria aviației din Uniune.
- (3) În contextul unui nivel sporit de concurență între actorii din transportul aerian la nivel mondial, concurența loială este un principiu general indispensabil al operării serviciilor de transport aerian internațional. Acest principiu este în special recunoscut prin Convenția de la Chicago privind aviația civilă internațională din 7 decembrie 1944 (denumită în continuare „Convenția de la Chicago”), al cărei preambul recunoaște necesitatea ca serviciile de transport aerian internațional să fie stabilite pe baza egalității de șanse. Articolul 44 din Convenția de la Chicago prevede, de asemenea, că Organizația Aviației Civile Internaționale (OACI) are ca scop promovarea dezvoltării transportului aerian internațional, astfel încât să asigure „că fiecare stat contractant are o posibilitate echitabilă să exploateze companii de transport aerian internațional” și „să evite discriminarea între statele contractante”.
- (4) Principiul concurenței loiale este un principiu consacrat în cadrul Uniunii, unde practicile care denaturează concurența fac obiectul dreptului Uniunii, care garantează egalitatea de șanse și condiții de concurență loială pentru toți transportatorii aerieni din Uniune și din țările terțe care își desfășoară activitatea în Uniune.
- (5) Cu toate acestea, în pofida eforturilor continue ale Uniunii și ale unor țări terțe, principiile concurenței loiale nu au fost încă definite prin intermediul unor norme multilaterale specifice, în special în contextul OACI sau al unor acorduri ale Organizației Mondiale a Comerțului (OMC), cum ar fi Acordul General privind Comerțul cu Servicii (GATS) și anexa la acesta privind serviciile de transport aerian, din al căror domeniu de aplicare serviciile de transport aerian au fost, în mare parte, excluse.

⁽¹⁾ JO C 197, 8.6.2018, p. 58.⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 14 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.

- (6) Ar trebui așadar intensificate eforturile în cadrul OACI și al OMC pentru a sprijini în mod activ elaborarea unor norme internaționale care să garanteze condiții de concurență loială între toți transportatorii aerieni.
- (7) Concurența loială între transportatorii aerieni ar trebui abordată, de preferință, în contextul acordurilor privind transportul aerian sau serviciile aeriene încheiate cu țări terțe. Cu toate acestea, cele mai multe acorduri privind transportul aerian sau serviciile aeriene încheiate între Uniune sau statele sale membre, sau ambele, pe de o parte, și țări terțe, pe de altă parte, nu prevăd, în acest moment, norme adecvate pentru o concurență loială. Prin urmare, ar trebui intensificate eforturile pentru a negocia includerea unor clauze de concurență loială în acordurile actuale sau viitoare privind transportul aerian sau serviciile aeriene încheiate cu țări terțe.
- (8) Concurența loială între transportatorii aerieni poate fi asigurată și prin acte legislative adecvate ale Uniunii, cum ar fi Regulamentul (CEE) nr. 95/93 al Consiliului ⁽³⁾ și Directiva 96/67/CE a Consiliului ⁽⁴⁾. În măsura în care concurența loială presupune protecția transportatorilor aerieni din Uniune împotriva anumitor practici adoptate de țări terțe sau de transportatori din țări terțe, această chestiune a fost abordată anterior în Regulamentul (CE) nr. 868/2004 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁵⁾. Cu toate acestea, Regulamentul (CE) nr. 868/2004 s-a dovedit a fi ineficace în ceea ce privește obiectivul său general subiacent, și anume concurența loială. Această ineficacitate s-a constatat în special în cazul anumitor norme din cuprinsul său referitoare la definiția practicilor vizate, altele decât subvențiile, precum și la cerințele privind inițierea și desfășurarea investigațiilor. În plus, Regulamentul (CE) nr. 868/2004 nu a reușit să asigure complementaritatea cu acordurile privind transportul aerian sau serviciile aeriene la care Uniunea este parte. Având în vedere numărul și importanța modificărilor care ar fi necesare pentru a aborda aceste aspecte, este adecvat să se înlocuiască Regulamentul (CE) nr. 868/2004 cu un nou act.
- (9) Competitivitatea sectorului aviației din Uniune depinde de competitivitatea fiecărei părți a lanțului valoric al aviației și poate fi menținută numai prin intermediul unui set complementar de politici. Uniunea ar trebui să se angajeze într-un dialog constructiv cu țările terțe pentru a găsi o bază pentru concurența loială. În acest sens, pentru menținerea unor condiții care favorizează un nivel ridicat de conectivitate a Uniunii și pentru asigurarea concurenței loiale cu transportatorii aerieni din țări terțe, este necesară o legislație eficace, proporțională și disuasivă. În acest scop, Comisiei ar trebui să i se confere competența de a efectua o investigație și de a lua măsuri atunci când este necesar. Astfel de măsuri ar trebui să fie disponibile atunci când practici care denaturează concurența cauzează prejudicii transportatorilor aerieni din Uniune.
- (10) Discriminarea ar putea include situații în care un transportator aerian din Uniune este supus unui tratament diferențiat fără o justificare obiectivă, în special unui tratament diferențiat în ceea ce privește: prețurile și accesul la serviciile de handling la sol, infrastructura aeroportuară, serviciile de navigație aeriană, alocarea sloturilor, procedurile administrative, cum ar fi cele privind alocarea de vize pentru personalul unui transportator străin, înțelegerile detaliate pentru vânzarea și distribuția de servicii aeriene sau orice alte aspecte legate de desfășurarea activității, cum ar fi procedurile de vămire împovărătoare sau orice altă practică neloială de natură financiară sau operațională.
- (11) Procedurile ar trebui să se încheie fără instituirea de măsuri reparatorii în temeiul prezentului regulament atunci când adoptarea unor astfel de măsuri ar fi contrară interesului Uniunii, acordându-se o atenție specială impactului acestora asupra altor persoane, în special asupra consumatorilor sau a întreprinderilor din Uniune, precum și impactului acestora asupra nivelurilor ridicate de conectivitate în întreaga Uniune. La evaluarea interesului Uniunii, ar trebui acordată o atenție specială situației statelor membre care se bazează în mod exclusiv sau în mod semnificativ pe transportul aerian pentru conectivitatea lor cu restul lumii și ar trebui asigurată coerența cu alte domenii de politică ale Uniunii. De asemenea, procedurile ar trebui să se încheie fără instituirea de măsuri atunci când cerințele aferente acestor măsuri nu sunt sau nu mai sunt îndeplinite.
- (12) Atunci când stabilește dacă adoptarea unor măsuri reparatorii ar fi împotriva interesului Uniunii, Comisia ar trebui să țină seama de opiniile tuturor părților interesate. Pentru a se organiza consultări cu toate părțile interesate și a li se oferi oportunitatea de a fi audiate, în avizul de inițiere a investigației ar trebui specificate termenele pentru furnizarea de informații sau pentru solicitarea unei audieri. Părțile interesate ar trebui să aibă cunoștință de condițiile pentru divulgarea informațiilor pe care le furnizează și ar trebui să aibă dreptul să răspundă la observațiile altor părți.

⁽³⁾ Regulamentul (CEE) nr. 95/93 al Consiliului din 18 ianuarie 1993 privind normele comune de alocare a sloturilor orare pe aeroporturile comunitare (JO L 14, 22.1.1993, p. 1).

⁽⁴⁾ Directiva 96/67/CE a Consiliului din 15 octombrie 1996 privind accesul la piața serviciilor de handling la sol în aeroporturile Comunității (JO L 272, 25.10.1996, p. 36).

⁽⁵⁾ Regulamentul (CE) nr. 868/2004 al Parlamentului European și al Consiliului din 21 aprilie 2004 privind protecția împotriva subvenționării și practicilor tarifare neloiale ale țărilor nemembre, care cauzează prejudicii operatorilor de transport aerian comunitari prin furnizarea de servicii aeriene similare (JO L 162, 30.4.2004, p. 1).

- (13) Pentru a permite Comisiei să fie informată în mod corespunzător cu privire la posibilele elemente care justifică inițierea unei investigații, orice stat membru, transportator aerian din Uniune sau asociație de transportatori aerieni din Uniune ar trebui să aibă dreptul de a depune o plângere, care ar trebui transmisă într-un termen rezonabil.
- (14) Este esențial ca, în interesul asigurării eficacității prezentului regulament, Comisia să fie în măsură să inițieze o procedură pe baza unei plângeri care prezintă dovezi *prima facie* referitoare la riscul de prejudiciu.
- (15) În cursul investigației, Comisia ar trebui să ia în considerare practicile care denaturează concurența în contextul relevant. Având în vedere varietatea de practici posibile, în unele cazuri practica și efectele sale s-ar putea limita la activități de transport aerian pe ruta dintre două orașe, în timp ce, în alte cazuri, ar putea fi relevant să se ia în considerare practica și efectele sale asupra întregii rețele de transport aerian.
- (16) Este important să se asigure faptul că investigația se poate extinde la un număr cât mai mare de elemente pertinente. În acest scop, Comisia ar trebui să fie abilitată să efectueze investigații în țări terțe, sub rezerva consimțământului entităților vizate din țara terță și în absența unei obiecții din partea țărilor terțe respective. Din aceleași motive și în același scop, statele membre ar trebui să fie obligate să sprijine Comisia în măsura posibilităților. Comisia ar trebui să încheie investigația pe baza celor mai bune dovezi disponibile.
- (17) În cursul investigației, Comisia ar putea analiza dacă practica ce denaturează concurența constituie totodată o încălcare a unui acord internațional privind transportul aerian sau orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian la care Uniunea este parte. Într-un asemenea caz, Comisia ar putea considera că practica ce denaturează concurența și care constituie totodată o încălcare a unui acord internațional privind transportul aerian sau orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian la care Uniunea este parte ar fi abordată mai eficient prin aplicarea procedurilor de soluționare a litigiilor stabilite prin acordul respectiv. Într-un asemenea caz, Comisia ar trebui să aibă dreptul să suspende investigația inițiată în temeiul prezentului regulament. În cazul în care prin aplicarea procedurilor de soluționare a litigiilor stabilite de acordul internațional privind transportul aerian sau orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian la care Uniunea este parte nu se remediază suficient situația, Comisia ar trebui să aibă posibilitatea de a relua investigația.
- (18) Acordurile privind transportul aerian și prezentul regulament ar trebui să faciliteze dialogul cu țările terțe în cauză în vederea soluționării eficiente a litigiilor și a reinstaurării concurenței loiale. În cazul în care investigația efectuată de Comisie se referă la operațiuni care fac obiectul unui acord privind transportul aerian sau orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian încheiat cu o țară terță și la care Uniunea nu este parte, ar trebui să se asigure faptul că Comisia acționează având cunoștință deplină de orice proceduri avute în vedere sau desfășurate de statul membru în cauză în temeiul acordului respectiv și referitoare la situația care face obiectul investigației Comisiei. Prin urmare, statele membre ar trebui să fie obligate să informeze Comisia în consecință. În acest caz, toate statele membre în cauză ar trebui să aibă dreptul de a notifica Comisiei intenția lor de a aborda practica ce denaturează concurența în mod exclusiv în cadrul procedurilor de soluționare a litigiilor cuprinse în respectivele acorduri privind transportul aerian sau orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian încheiat cu o țară terță și la care Uniunea nu este parte. În cazul în care toate statele membre în cauză transmit Comisiei o notificare și nu este ridicată nicio obiecție, Comisia ar trebui să își suspende temporar investigația.
- (19) În cazul în care statele membre în cauză intenționează să abordeze practica ce denaturează concurența exclusiv prin intermediul procedurilor de soluționare a litigiilor aplicabile în temeiul acordurilor privind transportul aerian, al acordurilor privind serviciile aeriene sau al oricărui alt acord care cuprinde dispoziții privind serviciile de transport aerian și pe care l-au încheiat cu țara terță respectivă pentru a-și îndeplini obligațiile în temeiul acestor acorduri, statele membre ar trebui să depună eforturi pentru a desfășura rapid procedurile bilaterale de soluționare a litigiilor și ar trebui să informeze pe deplin Comisia în acest sens. În cazul în care practica ce denaturează concurența persistă și Comisia reinițiază investigația, concluziile obținute în cursul aplicării unui astfel de acord privind transportul aerian sau orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian ar trebui luate în considerare pentru a se asigura reinstituirea concurenței loiale cât mai curând posibil.
- (20) Ar trebui să se țină seama de concluziile obținute în contextul aplicării procedurilor de soluționare a litigiilor în temeiul unui acord internațional privind transportul aerian sau alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian la care Uniunea sau un stat membru este parte.

- (21) Din motive de eficiență administrativă și având în vedere o posibilă încheiere a procedurii fără instituirea de măsuri, ar trebui să fie posibilă suspendarea procedurii în cazul în care țara terță sau entitatea din țara terță în cauză a luat măsuri decisive pentru a elimina practica relevantă ce denaturează concurența sau prejudiciul sau riscul de prejudiciu care decurge din respectiva practică.
- (22) Constatările referitoare la prejudiciu sau la riscul de prejudiciu pentru transportatorii aerieni din Uniune în cauză ar trebui să reflecte o evaluare realistă a situației și, prin urmare, ar trebui să se bazeze pe toți factorii relevanți, în special pe cei referitori la situația transportatorilor respectivi și la situația generală a pieței transportului aerian afectate.
- (23) Este necesar să se stabilească condițiile în care procedurile ar trebui să se încheie, cu sau fără impunerea de măsuri reparatorii.
- (24) Măsurile reparatorii în ceea ce privește practicile care denaturează concurența vizează compensarea prejudiciului care apare ca urmare a practicilor respective. Prin urmare, acestea ar trebui să ia forma unor obligații financiare sau a altor măsuri care, reprezentând o valoare pecuniară măsurabilă, pot să atingă același scop. Pentru a respecta principiul proporționalității, măsurile de orice fel ar trebui să se limiteze la ceea ce este necesar pentru compensarea prejudiciului identificat. Măsurile reparatorii ar trebui să ia în considerare buna funcționare a pieței aeriene din Uniune și nu ar trebui să rezulte în acordarea unui avantaj necuvenit niciunui transportator aerian sau grup de transportatori aerieni.
- (25) Prezentul regulament nu urmărește să impună vreun standard transportatorilor aerieni din țări terțe, de exemplu în ceea ce privește subvențiile, prin introducerea unor obligații mai stricte decât cele aplicabile transportatorilor aerieni din Uniune.
- (26) Situațiile investigate în temeiul prezentului regulament și impactul potențial al acestora asupra statelor membre ar putea fi diferite, în funcție de împrejurări. Ar trebui, prin urmare, să fie posibilă aplicarea măsurilor reparatorii, în funcție de caz, unui sau mai multor transportatori aerieni din țări terțe, unei zone geografice specifice sau pentru o anumită perioadă de timp, ori stabilirea unei date viitoare începând de la care să fie aplicate măsurile.
- (27) Măsurile reparatorii nu ar trebui să constea în suspendarea sau limitarea drepturilor de trafic acordate de un stat membru unei țări terțe.
- (28) În conformitate cu același principiu al proporționalității, măsurile reparatorii în privința practicilor care denaturează concurența ar trebui să rămână în vigoare numai atât timp și în măsura în care acest lucru este necesar având în vedere practica respectivă și prejudiciul care decurge din aceasta. În consecință, în cazul în care circumstanțele o impun, ar trebui să fie prevăzută o reexaminare.
- (29) În vederea asigurării unor condiții uniforme pentru punerea în aplicare a prezentului regulament, ar trebui conferite competențe de executare Comisiei. Respectivul competențe ar trebui exercitate în conformitate cu Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁶⁾.
- (30) Comisia ar trebui să informeze Parlamentul European și Consiliul în mod regulat cu privire la punerea în aplicare a prezentului regulament, prin intermediul unui raport. Raportul respectiv ar trebui să cuprindă informații cu privire la: aplicarea măsurilor reparatorii; încheierea investigațiilor fără măsuri reparatorii; revizuirea măsurilor reparatorii; și cooperarea cu statele membre, cu părțile interesate și cu țările terțe. Raportul respectiv ar trebui elaborat și tratat la nivelul de confidențialitate adecvat.
- (31) Deoarece obiectivul prezentului regulament, și anume o protecție eficientă, egală pentru toți transportatorii aerieni din Uniune și bazată pe criterii și proceduri uniforme împotriva unui prejudiciu sau a unui risc de prejudiciu suferit de unul sau mai mulți transportatori aerieni din Uniune din cauza unor practici care denaturează concurența, adoptate de țări terțe sau de entități din țări terțe, nu poate fi realizat în mod satisfăcător de către statele membre, dar poate fi realizat mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din Tratatul privind Uniunea Europeană. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezentul regulament nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestui obiectiv.
- (32) Deoarece prezentul regulament înlocuiește Regulamentul (CE) nr. 868/2004, regulamentul menționat ar trebui abrogat,

⁽⁶⁾ Regulamentul (UE) nr. 182/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 de stabilire a normelor și principiilor generale privind mecanismele de control de către statele membre al exercitării competențelor de executare de către Comisie (JO L 55, 28.2.2011, p. 13).

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

CAPITOLUL I

DISPOZIȚII GENERALE

Articolul 1

Obiect

(1) Prezentul regulament stabilește norme cu privire la desfășurarea de către Comisie a investigațiilor și adoptarea de măsuri reparatorii legate de practicile care denaturează concurența între transportatorii aerieni din Uniune și transportatorii aerieni din țări terțe și care provoacă sau riscă să provoace un prejudiciu transportatorilor aerieni din Uniune.

(2) Prezentul regulament se aplică fără a aduce atingere articolului 12 din Regulamentul (CEE) nr. 95/93 și articolului 20 din Directiva 96/67/CE.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentului regulament, se aplică următoarele definiții:

1. „transportator aerian” înseamnă transportator aerian astfel cum este definit în Regulamentul (CE) nr. 1008/2008 al Parlamentului European și al Consiliului (⁷);
2. „serviciu de transport aerian” înseamnă un zbor sau o serie de zboruri pentru transportul de pasageri, de marfă sau de poștă, contra cost sau prin închiriere;
3. „persoană interesată” înseamnă orice persoană fizică sau juridică sau orice organism oficial, indiferent dacă dispune sau nu de personalitate juridică proprie, susceptibil să aibă un interes major legat de rezultatul procedurii, inclusiv, dar fără a se limita la transportatorii aerieni;
4. „statul membru în cauză” înseamnă oricare stat membru care:
 - (a) a acordat licența de operare transportatorilor aerieni din Uniune în cauză în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1008/2008; sau
 - (b) este parte la un acord de transport aerian, acord de servicii aeriene sau orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian cu țara terță în cauză, în temeiul căruia transportatorii aerieni din Uniune în cauză își desfășoară activitatea;
5. „entitate dintr-o țară terță” înseamnă orice persoană fizică sau juridică, cu sau fără scop lucrativ, sau orice organism oficial, indiferent dacă dispune sau nu de personalitate juridică proprie, care se află sub jurisdicția unei țări terțe, controlat sau nu de guvernul unei țări terțe și care este implicat direct sau indirect în servicii de transport aerian sau servicii conexe sau în asigurarea infrastructurii sau a serviciilor utilizate pentru a furniza servicii de transport aerian sau servicii conexe;
6. „practici care denaturează concurența” înseamnă discriminarea și subvențiile;
7. „risc de prejudiciu” înseamnă un risc pentru care transformarea în prejudiciu este în mod clar previzibilă, foarte probabilă și iminentă și care poate fi atribuit fără nicio îndoială rezonabilă unei acțiuni sau decizii a unei țări terțe sau a unei entități dintr-o țară terță;
8. „discriminare” înseamnă diferențierea de orice natură, fără o justificare obiectivă, în ceea ce privește furnizarea de bunuri sau de servicii, inclusiv servicii publice, utilizate pentru operarea serviciilor de transport aerian, sau în ceea ce privește tratamentul acordat acestora de autoritățile publice competente în cazul acestor servicii, inclusiv practici legate de servicii de navigație aeriană sau de facilitățile și serviciile aeroportuare, combustibil, servicii de handling la sol, securitate, sistemele informatizate de rezervare, alocarea sloturilor, tarife, precum și folosirea altor infrastructuri sau servicii utilizate pentru operarea serviciilor de transport aerian;

(⁷) Regulamentul (CE) nr. 1008/2008 al Parlamentului European și al Consiliului din 24 septembrie 2008 privind normele comune pentru operarea serviciilor aeriene în Comunitate (JO L 293, 31.10.2008, p. 3).

9. „subvenție” înseamnă o contribuție financiară:

- (a) acordată de un guvern sau de o altă organizație publică dintr-o țară terță sub oricare dintre următoarele forme:
 - (i) o practică a unui guvern sau a altei organizații publice care implică un transfer direct de fonduri sau un transfer direct potențial de fonduri sau de pasive (cum ar fi granturi, împrumuturi, infuzie de capital, garanții la împrumuturi, compensarea pierderilor operaționale sau compensarea obligațiilor financiare impuse de autoritățile publice);
 - (ii) renunțarea la veniturile care sunt datorate unui guvern sau unei alte organizații publice sau necolectarea acestora (cum ar fi tratamentul fiscal preferențial sau stimulentele fiscale precum creditele fiscale);
 - (iii) furnizarea de bunuri sau servicii sau achiziționarea de bunuri sau servicii de către un guvern sau o altă organizație publică, inclusiv întreprinderi controlate de stat;
 - (iv) efectuarea, de către un guvern sau o altă organizație publică, de plăți în contul unui mecanism de finanțare sau abilitarea sau însărcinarea unui organism privat să îndeplinească una sau mai multe funcții de tipul celor menționate la punctele (i), (ii) și (iii) care, în mod normal, țin de competența guvernului și care, în practică, nu diferă efectiv de practicile urmate în mod normal de guverne;
- (b) prin care se conferă un avantaj; și
- (c) limitată, de drept sau de fapt, la o entitate sau un sector sau la un grup de entități sau de sectoare aflate sub jurisdicția autorității care acordă subvenția;

10. „transportator aerian din Uniune” înseamnă un transportator aerian titular al unei licențe de operare valabile acordate de un stat membru în conformitate cu Regulamentul (CE) nr. 1008/2008;

11. „transportator aerian din Uniune în cauză” înseamnă transportatorul aerian despre care se presupune că face obiectul unui prejudiciu sau al unui risc de prejudiciu în temeiul articolului 4 alineatul (1) litera (b).

Articolul 3

Interesul Uniunii

(1) Determinarea interesului Uniunii în sensul articolului 13 alineatul (2) litera (b) este efectuată de Comisie pe baza evaluării tuturor intereselor diferite care sunt relevante în situația specifică și considerate în ansamblu. La determinarea interesului Uniunii, se acordă prioritate necesității de a se proteja interesele consumatorilor și de a se menține un nivel ridicat de conectivitate pentru pasageri și pentru Uniune. În contextul întregului lanț al transportului aerian, Comisia poate ține seama și de factorii sociali relevanți. Comisia ia în considerare, de asemenea, necesitatea de a elimina practica ce denaturează concurența, de a reinstitui o concurență eficientă și loială și de a evita orice distorsiune pe piața internă.

(2) Interesul Uniunii este determinat pe baza unei analize economice efectuate de Comisie. Comisia își bazează analiza respectivă pe informațiile colectate de la părțile interesate. În determinarea interesului Uniunii, Comisia caută să obțină, de asemenea, orice altă informație relevantă pe care o consideră necesară și ține seama, în special, de factorii prevăzuți la articolul 12 alineatul (1). Informațiile nu sunt luate în considerare decât în cazul în care sunt susținute de dovezi concrete, care le demonstrează valabilitatea.

(3) Determinarea interesului Uniunii în sensul articolului 13 alineatul (2) litera (b) este efectuată numai în cazul în care toate părțile interesate au avut ocazia să se facă cunoscute, să își prezinte punctul de vedere în scris, să transmită informații Comisiei sau să depună o cerere de audiere de către Comisie, în conformitate cu termenii prevăzuți la articolul 4 alineatul (8) litera (b). Cererile de audiere prezintă motivele care țin de interesul Uniunii în legătură cu care părțile doresc să fie audiate.

(4) Părțile interesate menționate la alineatele (2) și (3) din prezentul articol pot cere să le fie dezvăluite și puse la dispoziție faptele și considerațiile pe baza cărora este probabil să fie bazate decizii. Astfel de informații se pun la dispoziție în măsura posibilului, în conformitate cu articolul 8, fără a se aduce atingere vreunei decizii ulterioare adoptate de către Comisie.

(5) Analiza economică menționată la alineatul (2) este transmisă, spre informare, Parlamentului European și Consiliului.

CAPITOLUL II

DISPOZIȚII COMUNE PRIVIND PROCEDURA

Articolul 4

Inițierea procedurii

(1) O investigație se inițiază fie în urma unei plângeri scrise depuse de un stat membru, de unul sau mai mulți transportatori aerieni din Uniune sau de o asociație de transportatori aerieni din Uniune, fie la inițiativa Comisiei, în cazul în care există dovezi *prima facie* cu privire la existența tuturor circumstanțelor următoare:

- (a) o practică ce denaturează concurența, adoptată de o țară terță sau de o entitate dintr-o țară terță;
- (b) un prejudiciu sau un risc de prejudiciu pentru unul sau mai mulți transportatori aerieni din Uniune; și
- (c) o legătură de cauzalitate între presupusa practică și presupusul prejudiciu sau risc de prejudiciu.

(2) Când primește o plângere în temeiul alineatului (1), Comisia informează toate statele membre.

(3) Comisia examinează, în timp util, exactitatea și caracterul adecvat al elementelor furnizate în plângere sau aflate la dispoziția Comisiei pentru a stabili dacă există dovezi suficiente pentru a justifica inițierea unei investigații în conformitate cu alineatul (1).

(4) Comisia decide să nu inițieze o investigație atunci când faptele prezentate în plângere nici nu ridică o problemă sistemică, nici nu au un impact semnificativ asupra unuia sau mai multor transportatori aerieni din Uniune.

(5) În cazul în care decide să nu inițieze o investigație, Comisia informează reclamantul și toate statele membre în acest sens. Această informare include motivele care au stat la baza deciziei. Informarea este transmisă și Parlamentului European, în conformitate cu articolul 17.

(6) Atunci când dovezile prezentate sunt insuficiente în scopul alineatului (1), Comisia informează reclamantul în acest sens în termen de 60 de zile de la data la care a fost depusă plângerea. Reclamantului i se acordă un termen de 45 de zile pentru a furniza dovezi suplimentare. În cazul în care reclamantul nu reușește să le furnizeze în termenul menționat, Comisia poate decide să nu inițieze investigația.

(7) Sub rezerva alineatelor (4) și (6), Comisia decide cu privire la inițierea unei investigații în conformitate cu alineatul (1) în termen de maximum cinci luni de la data depunerii plângerii.

(8) Sub rezerva alineatului (4), în cazul în care consideră că există suficiente dovezi pentru a justifica inițierea unei investigații, Comisia ia următoarele măsuri:

- (a) inițiază procedura și notifică acest lucru statelor membre și Parlamentului European;
- (b) publică un aviz în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*; avizul semnalează inițierea investigației, indică domeniul care face obiectul acesteia, țara terță sau entitatea dintr-o țară terță despre care se presupune că a fost implicată în practici care denaturează concurența și presupusul prejudiciu sau risc de prejudiciu, transportatorii aerieni din Uniune în cauză și termenul în care părțile interesate se pot face cunoscute, își pot prezenta punctul de vedere în scris, pot transmite informații sau pot solicita să fie audiate de către Comisie. Perioada respectivă este de cel puțin 30 de zile;
- (c) notifică în mod oficial inițierea investigației reprezentanților țării terțe și entității din țara terță în cauză;
- (d) informează reclamantul și comitetul prevăzut la articolul 16 cu privire la inițierea investigației.

(9) În cazul în care plângerea este retrasă înainte de inițierea investigației, se consideră că plângerea nu a fost depusă. Acest lucru nu aduce atingere dreptului Comisiei de a iniția o investigație din proprie inițiativă în conformitate cu alineatul (1).

Articolul 5

Investigația

- (1) După inițierea procedurii, Comisia începe o investigație.
- (2) Investigația are scopul de a stabili dacă o practică ce denaturează concurența, adoptată de o țară terță sau de o entitate dintr-o țară terță, a cauzat un prejudiciu sau un risc de prejudiciu transportatorilor aerieni din Uniune în cauză.
- (3) În cazul în care, în cursul investigației menționate la alineatul (2) din prezentul articol, Comisia găsește dovezi că o practică ar avea un impact negativ asupra conectivității aeriene a unei anumite regiuni, a unui stat membru sau a unui grup de state membre și, prin urmare, asupra pasagerilor, aceste dovezi sunt luate în considerare în determinarea interesului Uniunii, astfel cum este menționat la articolul 3.
- (4) Comisia caută să obțină orice informație pe care o consideră necesară pentru desfășurarea investigației și verifică exactitatea informațiilor primite sau adunate consultându-se cu transportatorii aerieni din Uniune în cauză ori cu țara terță, cu o parte interesată sau cu entitatea dintr-o țară terță în cauză.
- (5) În cazul în care informațiile prezentate în temeiul alineatului (4) sunt incomplete, acestea se iau în considerare cu condiția să nu fie nici false, nici înșelătoare.
- (6) În cazul în care nu sunt acceptate dovezi sau informații, partea care le-a furnizat este informată imediat despre motivele respingerii lor, oferindu-i-se posibilitatea de a furniza explicații suplimentare în termenul stabilit.
- (7) Comisia poate solicita sprijin statelor membre în cauză în desfășurarea investigației. În special, la cererea Comisiei, statele membre în cauză iau măsurile necesare pentru a sprijini Comisia în desfășurarea investigației prin furnizarea de informații relevante și disponibile. La cererea Comisiei, oricare stat membru depune eforturi pentru a contribui la verificări și analize relevante.
- (8) Dacă se consideră necesar, Comisia poate desfășura investigații pe teritoriul unei țări terțe, cu condiția ca entitatea din țara terță în cauză să își fi dat consimțământul și guvernul din țara terță să fi fost informat oficial și să nu fi ridicat obiecții.
- (9) Părțile care s-au făcut cunoscute în termenele stabilite în avizul de inițiere sunt audiate în cazul în care au făcut o cerere de audiere în care să indice statutul lor de parte interesată.
- (10) Reclamanții, părțile interesate, statele membre și reprezentanții țării terțe sau ai entității din țara terță în cauză pot consulta toate informațiile puse la dispoziția Comisiei, cu excepția documentelor interne pentru uzul Comisiei și al administrațiilor Uniunii și ale statelor membre în cauză, cu condiția ca aceste informații să nu fie confidențiale în înțelesul articolului 8 și cu condiția ca părțile respective să fi adresat o cerere scrisă Comisiei.

Articolul 6

Suspendare

- (1) Comisia poate suspenda investigația în cazul în care se consideră că este mai adecvat să se abordeze practica ce denaturează concurența în mod exclusiv prin intermediul procedurilor de soluționare a litigiilor stabilite printr-un acord aplicabil privind transportul aerian sau serviciile aeriene la care Uniunea este parte sau prin orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian la care Uniunea este parte. Comisia notifică statelor membre suspendarea investigației.

Comisia poate reiniția investigația în oricare dintre următoarele cazuri:

- (a) procedura desfășurată în temeiul acordului aplicabil privind transportul aerian sau orice alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian a condus la constatarea unei încălcări de către cealaltă parte sau celelalte părți la acord, care a devenit definitivă și obligatorie pentru partea sau părțile respective, dar nu au fost întreprinse măsuri de remediere imediat sau în termenul prevăzut de procedurile relevante;
- (b) practica ce denaturează concurența nu a fost eliminată în termen de 12 luni de la data suspendării investigației.

- (2) Comisia suspendă investigația dacă, în termen de 15 zile de la data notificării inițierii investigației:
- (a) toate statele membre în cauză menționate la articolul 2 punctul 4 litera (b) au notificat Comisiei intenția lor de a aborda practica ce denaturează concurența în mod exclusiv prin intermediul procedurilor de soluționare a litigiilor aplicabile în temeiul acordurilor privind transportul aerian sau serviciile aeriene sau al oricărui alt acord care conține dispoziții privind serviciile de transport aerian, pe care acestea l-au încheiat cu țara terță în cauză; și
 - (b) niciunul dintre statele membre în cauză menționate la articolul 2 punctul 4 litera (a) nu a prezentat obiecții.

În astfel de cazuri de suspendare, se aplică articolul 7 alineatele (1) și (2).

- (3) Comisia poate reiniția investigația în oricare dintre situațiile următoare:
- (a) statele membre în cauză menționate la articolul 2 punctul 4 litera (b) nu a(u) inițiat procedura de soluționare a litigiilor în temeiul acordului internațional relevant în termen de trei luni de la data notificării menționate la alineatul (2) litera (a);
 - (b) statele membre în cauză menționate la articolul 2 punctul 4 litera (b) notifică Comisiei faptul că rezultatul procedurilor de soluționare a litigiilor menționate la alineatul (2) din prezentul articol nu a fost pus în aplicare în mod corect și rapid;
 - (c) toate statele membre în cauză solicită Comisiei să reinițieze investigația;
 - (d) Comisia ajunge la concluzia că practica ce denaturează concurența nu a fost eliminată în termen de 12 luni de la data notificării menționate la alineatul (2) litera (a) de către statele membre în cauză;
 - (e) în cazurile de urgență prevăzute la articolul 11 alineatul (3), dacă practica ce denaturează concurența nu a fost eliminată în termen de nouă luni de la data notificării menționate la alineatul (2) litera (a) din prezentul articol de către statele membre în cauză menționate la articolul 2 punctul 4 litera (b); la cererea unui stat membru în cauză, perioada respectivă poate fi prelungită de către Comisie, în cazuri justificate în mod corespunzător, cu maximum trei luni.

Articolul 7

Cooperarea cu statele membre în ceea ce privește procedurile aplicabile cazurilor care intră sub incidența capitoului III

- (1) Statul membru în cauză informează Comisia cu privire la toate reuniunile relevante programate în temeiul acordului privind transportul aerian sau serviciile aeriene ori al oricărei dispoziții privind serviciile de transport aerian incluse în oricare alt acord încheiat cu țara terță în cauză pentru a discuta chestiunea care face obiectul investigației. Statul membru în cauză îi furnizează Comisiei ordinea de zi și toate informațiile pertinente care permit înțelegerea subiectelor care urmează să fie discutate în cadrul reuniunilor respective.
- (2) Statul membru în cauză informează Comisia cu privire la desfășurarea oricărei proceduri de soluționare a litigiilor prevăzute de un acord privind transportul aerian sau serviciile aeriene sau în orice dispoziție privind serviciile de transport aerian incluse în oricare alt acord încheiat cu țara terță în cauză și, dacă este cazul, invită Comisia să ia parte la reuniunile respective. Comisia poate solicita informații suplimentare din partea statului membru în cauză.

Articolul 8

Confidențialitate

- (1) Comisia tratează drept confidențiale, dacă se oferă motive întemeiate, orice informații de natură confidențială, incluzând, printre altele, informațiile a căror divulgare ar oferi un avantaj concurențial semnificativ unui concurent sau ar avea un efect nefavorabil semnificativ asupra persoanei care le-a furnizat sau a persoanei de la care aceasta le-a obținut sau care sunt furnizate cu titlu confidențial de către părțile la o investigație.
- (2) Părțile interesate care furnizează informații confidențiale sunt obligate să prezinte rezumate neconfidențiale ale acestora. Aceste rezumate sunt suficient de detaliate pentru a permite o înțelegere rezonabilă a conținutului informațiilor comunicate cu titlu confidențial. În situații excepționale, părțile interesate pot indica faptul că informațiile confidențiale nu pot fi rezumate. În aceste cazuri, trebuie indicate motivele pentru care nu poate fi prezentat un rezumat.

(3) Informațiile primite în temeiul prezentului regulament nu pot fi utilizate decât în scopul în care au fost cerute. Prezentul alineat nu împiedică utilizarea informațiilor primite în cadrul unei investigații în scopul inițierii unei alte investigații în conformitate cu prezentul regulament.

(4) Comisia și statele membre, inclusiv funcționarii acestora, nu divulgă informațiile cu caracter confidențial pe care le-au primit în temeiul prezentului regulament și nici informațiile furnizate în mod confidențial de o parte la o investigație decât cu autorizarea expresă a părții care le-a furnizat. Informațiile schimbate între Comisie și statele membre sau documentele interne elaborate de autoritățile Uniunii sau ale statelor membre nu sunt divulgate, cu excepția cazului în care divulgarea lor este prevăzută în mod expres de prezentul regulament.

(5) Atunci când se consideră că o cerere de tratament confidențial nu este justificată și persoana care a furnizat informațiile nu dorește nici să le facă publice, nici să autorizeze divulgarea lor în termeni generali sau sub formă de rezumat, informațiile în cauză pot să nu fie luate în considerare.

(6) Prezentul articol nu împiedică divulgarea, de către autoritățile Uniunii, a informațiilor generale, mai ales a motivelor pe care se bazează deciziile luate în temeiul prezentului regulament, și nici divulgarea dovezilor pe care se bazează autoritățile Uniunii, în măsura necesară pentru justificarea acestor motive în cadrul procedurilor judiciare. O astfel de divulgare ține seama de interesul legitim al părților vizate ca secretele lor de afaceri sau guvernamentale să nu fie divulgate.

(7) Statele membre iau măsurile necesare și adecvate menite să garanteze confidențialitatea informațiilor care sunt relevante pentru aplicarea prezentului regulament, cu condiția ca măsurile respective să fie compatibile cu termenii acestuia.

Articolul 9

Baza constatărilor în caz de necooperare

În cazurile în care accesul la informațiile necesare este refuzat sau nu este acordat în termenele prevăzute în prezentul regulament sau în cazul în care investigația este obstrucționată în mod semnificativ, constatările preliminare sau finale, pozitive sau negative, pot fi stabilite pe baza faptelor și a dovezilor disponibile. În cazul în care Comisia constată că au fost furnizate informații false sau înșelătoare, aceste informații nu sunt luate în considerare.

Articolul 10

Informarea părților

(1) Comisia informează țara terță în cauză, entitatea din țara terță în cauză și transportatorul aerian din țara terță în cauză, precum și reclamantul, părțile interesate, statele membre în cauză și transportatorii aerieni din Uniune în cauză în legătură cu faptele și considerațiile esențiale pe baza cărora se intenționează adoptarea unor măsuri reparatorii sau închiderea procedurii fără adoptarea de măsuri reparatorii, cu cel puțin o lună înainte de convocarea comitetului menționat la articolul 16, în conformitate cu articolul 13 alineatul (2) sau cu articolul 14 alineatul (1).

(2) Informarea la care se face referire la alineatul (1) nu aduce atingere niciunei decizii ulterioare care poate fi luată de către Comisie. În cazul în care Comisia intenționează să întemeieze o astfel de decizie pe fapte și considerații suplimentare sau diferite, acestea se comunică cât mai curând posibil.

(3) Informațiile suplimentare furnizate după informarea părților nu sunt luate în considerare decât dacă sunt primite într-un termen ce urmează a fi stabilit de Comisie pentru fiecare caz în parte, ținându-se cont în mod corespunzător de urgența chestiunii, dar care nu este mai mic de 14 zile. Se poate stabili un termen mai scurt în cazul în care trebuie să aibă loc o informare finală suplimentară a părților.

Articolul 11

Durata procedurii și suspendarea

(1) Procedura se încheie în termen de 20 de luni. Această perioadă poate fi prelungită în cazuri justificate în mod corespunzător. În cazul suspendării unei proceduri, astfel cum se prevede la alineatul (4), perioada suspendării nu este considerată ca făcând parte din durata procedurii.

(2) Investigația se încheie în termen de 12 luni. Această perioadă poate fi prelungită în cazuri justificate în mod corespunzător. În cazul suspendării unei investigații, astfel cum se prevede la articolul 6, perioada suspendării nu este considerată că făcând parte din durata investigației. În cazul în care perioada investigației este prelungită, durata prelungirii se adaugă la durata totală a procedurii stabilită la alineatul (1) din prezentul articol.

(3) În caz de urgență, adică în situațiile în care, ca urmare a unor dovezi clare prezentate de reclamant sau de părțile interesate, rezultă că prejudiciul pentru transportatorii aerieni din Uniune ar putea fi ireversibil, procedura poate fi redusă la nouă luni.

(4) Comisia suspendă procedura în cazul în care țara terță sau entitatea din țara terță în cauză a luat măsuri decisive pentru a elimina practica ce denaturează concurența sau prejudiciul sau riscul de prejudiciu pentru transportatorii aerieni din Uniune în cauză.

(5) În cazurile menționate la alineatul (4), Comisia reia procedura în cazul în care practica ce denaturează concurența, prejudiciul sau riscul de prejudiciu adus transportatorilor aerieni din Uniune în cauză nu a fost eliminat după o perioadă rezonabilă, care, în niciun caz, nu poate fi mai lungă de șase luni.

CAPITOLUL III

PRACTICI CARE DENATUREAZĂ CONCURENȚA

Articolul 12

Stabilirea prejudiciului sau al riscului de prejudiciu

(1) Constatarea unui prejudiciu în sensul prezentului capitol se bazează pe dovezi și ia în considerare factorii relevanți, în special:

- (a) situația transportatorilor aerieni din Uniune în cauză, în special în ceea ce privește aspecte precum frecvența serviciilor, gradul de utilizare a capacității, efectul de rețea, vânzările, cota de piață, profiturile, rentabilitatea capitalurilor, investițiile și ocuparea forței de muncă;
- (b) situația generală de pe piețele serviciilor de transport aerian afectate, în special în ceea ce privește nivelul tarifelor, capacitatea și frecvența serviciilor de transport aerian sau utilizarea rețelei.

(2) Constatarea riscului de prejudiciu se bazează pe dovezi clare și nu doar pe afirmații, speculații sau posibilități îndepărtate. Transformarea acestuia în prejudiciu trebuie să fie în mod clar previzibilă, foarte probabilă și iminentă și poate fi atribuită fără nicio îndoială rezonabilă unei acțiuni sau decizii a unei țări terțe sau a unei entități dintr-o țară terță.

(3) Pentru a stabili existența riscului de prejudiciu, se examinează, printre altele, factori precum:

- (a) evoluția previzibilă a situației transportatorilor aerieni din Uniune în cauză, în special în ceea ce privește frecvența serviciilor, gradul de utilizare a capacității, efectul asupra rețelei, vânzările, cota de piață, profiturile, rentabilitatea capitalurilor, investițiile și ocuparea forței de muncă;
- (b) evoluția previzibilă a situației generale de pe piețele serviciilor de transport aerian potențial afectate, în special în ceea ce privește nivelul tarifelor, capacitatea și frecvența serviciilor de transport aerian sau utilizarea rețelei.

Deși niciunul dintre factorii enumerați la literele (a) și (b) nu este în sine decisiv, totalitatea factorilor în cauză este de natură să conducă la concluzia că o altă practică ce denaturează concurența este iminentă și că se va produce un prejudiciu în cazul în care nu se iau măsuri.

(4) Comisia alege o perioadă de investigare, care include perioada în care se presupune că s-ar fi produs prejudiciul, fără a se limita la aceasta, și analizează dovezile relevante aferente perioadei respective.

(5) În cazul în care prejudiciul sau riscul de prejudiciu adus transportatorilor aerieni din Uniune în cauză este cauzat de alți factori decât practica ce denaturează concurența, aceștia nu sunt puși pe seama practicii care face obiectul analizei și nu sunt luați în considerare.

Articolul 13

Încheierea investigației fără adoptarea de măsuri reparatorii

(1) Comisia pune capăt investigației fără adoptarea de măsuri reparatorii în cazul în care plângerea este retrasă, cu excepția situației în care Comisia continuă investigația din proprie inițiativă.

(2) Comisia adoptă acte de punere în aplicare, care pun capăt investigației efectuate în conformitate cu articolul 5 fără a adopta măsuri reparatorii, în cazul în care:

(a) Comisia concluzionează că nu poate fi stabilită niciuna dintre următoarele:

- (i) existența unei practici ce denaturează concurența, adoptată de o țară terță sau de o entitate dintr-o țară terță;
- (ii) existența unui prejudiciu sau a unui risc de prejudiciu pentru transportatorii aerieni din Uniune în cauză;
- (iii) existența unei legături de cauzalitate între prejudiciu sau riscul de prejudiciu și practica avută în vedere;

(b) Comisia concluzionează că adoptarea unor măsuri reparatorii în conformitate cu articolul 14 ar fi contrară interesului Uniunii;

(c) țara terță sau entitatea dintr-o țară terță în cauză a eliminat practica ce denaturează concurența; sau

(d) țara terță sau entitatea dintr-o țară terță în cauză a eliminat prejudiciul sau riscul de prejudiciu pentru transportatorii aerieni din Uniune în cauză.

Respectivele acte de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 16 alineatul (2).

(3) Decizia de a pune capăt investigației în conformitate cu alineatul (2) este însoțită de o expunere de motive și se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 14

Măsuri reparatorii

(1) Fără a aduce atingere articolului 13, Comisia adoptă acte de punere în aplicare de stabilire a unor măsuri reparatorii, în cazul în care investigația desfășurată în conformitate cu articolul 5 stabilește că o practică ce denaturează concurența, adoptată de o țară terță sau de o entitate dintr-o țară terță, a cauzat un prejudiciu transportatorilor aerieni din Uniune în cauză.

Actele de punere în aplicare de stabilire a unor măsuri reparatorii menționate la alineatul (3) litera (a) din prezentul articol se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 16 alineatul (2).

Actele de punere în aplicare de stabilire a unor măsuri reparatorii menționate la alineatul (3) litera (b) din prezentul articol se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 16 alineatele (2) și (3).

(2) Fără a aduce atingere articolului 13, Comisia poate adopta acte de punere în aplicare prin care prevede măsuri reparatorii, în cazul în care investigația desfășurată în conformitate cu articolul 5 stabilește că o practică ce denaturează concurența, adoptată de o țară terță sau de o entitate dintr-o țară terță, cauzează un risc de prejudiciu, în conformitate cu articolul 12 alineatele (2) și (3), transportatorilor aerieni din Uniune în cauză. Măsurile reparatorii respective nu intră în vigoare decât după ce riscul s-a transformat în prejudiciu real.

Actele de punere în aplicare de stabilire a unor măsuri reparatorii menționate la alineatul (3) litera (a) din prezentul articol se adoptă în conformitate cu procedura de examinare prevăzută la articolul 16 alineatul (2).

Actele de punere în aplicare de stabilire a unor măsuri reparatorii menționate la alineatul (3) litera (b) din prezentul articol sunt adoptate în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 16 alineatele (2) și (3).

(3) Măsurile reparatorii menționate la alineatele (1) și (2) sunt impuse transportatorilor aerieni din țara terță care beneficiază de practica ce denaturează concurența și pot lua una dintre următoarele forme:

(a) obligații financiare;

(b) orice măsură operativă de valoare echivalentă sau mai mică, cum ar fi suspendarea concesiunilor, a serviciilor datorate sau a altor drepturi ale transportatorului aerian dintr-o țară terță. Se acordă prioritate măsurilor operative reciproce, cu condiția ca acestea să nu fie contrare interesului Uniunii sau incompatibile cu dreptul Uniunii ori cu obligațiile internaționale.

(4) Măsurile reparatorii menționate la alineatele (1) și (2) nu depășesc ceea ce este necesar pentru a compensa prejudiciul adus transportatorilor aerieni din Uniune în cauză. În acest scop, măsurile reparatorii respective pot fi limitate la o zonă geografică specifică sau pot fi limitate în timp.

- (5) Măsurile reparatorii nu pot consta în suspendarea sau limitarea drepturilor de trafic acordate de un stat membru unei țări terțe în temeiul unui acord privind transportul aerian sau serviciile aeriene ori în temeiul unei dispoziții privind serviciile de transport aerian incluse în oricare alt acord încheiat cu țara terță în cauză.
- (6) Măsurile reparatorii menționate la alineatele (1) și (2) nu pot conduce la încălcarea de către Uniune sau de către statele membre în cauză a acordurilor privind transportul aerian sau serviciile aeriene sau a oricărei dispoziții privind serviciile de transport aerian incluse într-un acord comercial sau orice alt acord încheiat cu țara terță în cauză.
- (7) Decizia de a încheia investigația prin adoptarea unor măsuri reparatorii menționate la alineatele (1) și (2) este însoțită de o expunere de motive și se publică în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 15

Reexaminarea măsurilor reparatorii

- (1) Măsurile reparatorii menționate la articolul 14 rămân în vigoare numai atât timp și în măsura în care este necesar, în funcție de menținerea practicii care denaturează concurența și de persistența prejudiciului care decurge din această practică. În acest scop, se aplică procedura de reexaminare prevăzută la alineatele (2), (3) și (4) din prezentul articol. Comisia transmite periodic Parlamentului European și Consiliului un raport scris privind eficacitatea și impactul măsurilor reparatorii.
- (2) În cazul în care circumstanțele justifică acest lucru, necesitatea menținerii măsurilor reparatorii în forma lor inițială poate fi reexaminată fie la inițiativa Comisiei, fie la cea a reclamantului sau în urma unei cereri motivate din partea statelor membre în cauză, a țării terțe sau a entității din țara terță în cauză.
- (3) În cursul reexaminării, Comisia verifică dacă practica ce denaturează concurența, prejudiciul și legătura de cauzalitate dintre practică și prejudiciu continuă să existe.
- (4) Comisia adoptă acte de punere în aplicare, care abrogă, modifică sau mențin, după caz, măsurile reparatorii prevăzute la articolul 14. Respectivul act de punere în aplicare se adoptă în conformitate cu procedura de examinare menționată la articolul 16 alineatul (2).

CAPITOLUL IV

DISPOZIȚII FINALE

Articolul 16

Procedura comitetului

- (1) Comisia este asistată de un comitet. Comitetul respectiv reprezintă un comitet în înțelesul Regulamentului (UE) nr. 182/2011.
- (2) În cazul în care se face trimitere la prezentul alineat, se aplică articolul 5 din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.
- (3) În cazul în care comitetul nu emite un aviz, Comisia nu adoptă proiectul de act de punere în aplicare și se aplică articolul 5 alineatul (4) al treilea paragraf din Regulamentul (UE) nr. 182/2011.

Articolul 17

Raportare și informare

- (1) Comisia prezintă rapoarte periodice Parlamentului European și Consiliului cu privire la punerea în aplicare a prezentului regulament. Acordând importanța cuvenită protejării informațiilor confidențiale în înțelesul articolului 8, raportul cuprinde informații cu privire la aplicarea măsurilor reparatorii, încheierea investigațiilor fără măsuri reparatorii, revizuirii ale măsurilor reparatorii și cooperarea cu statele membre, cu părțile interesate și cu țările terțe.
- (2) Parlamentul European și Consiliul pot invita Comisia să prezinte și să explice orice aspect legat de punerea în aplicare a prezentului regulament.

*Articolul 18***Abrogare**

Regulamentul (CE) nr. 868/2004 se abrogă. Trimiterile la regulamentul abrogat se interpretează ca trimiteri la prezentul regulament.

*Articolul 19***Intrarea în vigoare**

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

DIRECTIVE

DIRECTIVA (UE) 2019/713 A PARLAMENTULUI EUROPEAN ȘI A CONSILIULUI

din 17 aprilie 2019

privind combaterea fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloacele de plată fără numerar și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/413/JAI a Consiliului

PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIUL UNIUNII EUROPENE,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene, în special articolul 83 alineatul (1),

având în vedere propunerea Comisiei Europene,

după transmiterea proiectului de act legislativ către parlamentele naționale,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social European ⁽¹⁾,

hotărând în conformitate cu procedura legislativă ordinară ⁽²⁾,

întrucât:

- (1) Fraudele și contrafacerea în legătură cu mijloacele de plată fără numerar reprezintă amenințări la adresa securității, deoarece acestea constituie surse de venit pentru criminalitatea organizată și deci factori favorizanți pentru alte activități infracționale, precum terorismul, traficul de droguri și traficul de persoane.
- (2) Fraudele și contrafacerea în legătură cu mijloacele de plată fără numerar reprezintă de asemenea obstacole pentru piața unică digitală, deoarece erodează încrederea consumatorilor și provoacă pierderi economice directe.
- (3) Decizia-cadru 2001/413/JAI a Consiliului ⁽³⁾ trebuie actualizată și completată pentru a include noi dispoziții privind infracțiunile, în special în ceea ce privește fraudele informatice și privind pedepsele, prevenirea, asistența acordată victimelor și cooperarea transfrontalieră.
- (4) Lacunele și diferențele semnificative dintre legislațiile statelor membre în domeniul fraudelor și al contrafacerii în legătură cu mijloace de plată fără numerar pot obstrucționa prevenirea, detectarea și sancționarea acestor tipuri de criminalitate, precum și a altor forme grave de criminalitate organizată asociate acestora și pe care acestea le facilitează și complică cooperarea polițienească și judiciară și, prin urmare, determină o scădere a eficienței acestora, cu consecințe negative pentru securitate.
- (5) Fraudele și contrafacerea în legătură cu mijloace de plată fără numerar au o importantă dimensiune transfrontalieră, accentuată de o componentă digitală din ce în ce mai pronunțată, care subliniază necesitatea de a acționa în continuare pentru apropierea legislațiilor penale în domeniul fraudelor și al contrafacerii în legătură cu mijloace de plată fără numerar.
- (6) În ultimii ani s-a înregistrat nu numai o creștere exponențială a economiei digitale, ci și apariția a numeroase inovații în diverse domenii, printre care se numără și tehnologiile de plată. Noile tehnologii de plată implică utilizarea unor noi tipuri de instrumente de plată, care creează nu numai noi oportunități pentru consumatori și întreprinderi, dar și oportunități de fraudă. În consecință, cadrul juridic trebuie să își păstreze relevanța și să rămână de actualitate în contextul acestor evoluții tehnologice, pe baza unei abordări neutre din punct de vedere tehnologic.

⁽¹⁾ JO C 197, 8.6.2018, p. 24.

⁽²⁾ Poziția Parlamentului European din 13 martie 2019 (nepublicată încă în Jurnalul Oficial) și Decizia Consiliului din 9 aprilie 2019.

⁽³⁾ Decizia-cadru 2001/413/JAI a Consiliului din 28 mai 2001 de combatere a fraudei și a falsificării mijloacelor de plată, altele decât numerarul (JO L 149, 2.6.2001, p. 1).

- (7) Frauda nu numai că este utilizată pentru a finanța grupările criminale, ci și limitează dezvoltarea pieței unice digitale și îi face pe cetățeni mai reticenti față de cumpărăturile online.
- (8) Existența unor definiții comune în domeniul fraudelor și al contrafacerii în legătură cu mijloace de plată fără numerar este importantă pentru a asigura o abordare coerentă de către statele membre a aplicării prezentei directive și pentru a facilita schimbul de informații și cooperarea între autoritățile competente. Definițiile ar trebui să acopere noile tipuri de instrumente de plată fără numerar care permit transferuri de monedă electronică și monede virtuale. Definiția instrumentelor de plată fără numerar ar trebui să recunoască faptul că un instrument de plată fără numerar poate consta în diferite elemente care acționează împreună, cum ar fi o aplicație de plată mobilă și o autorizație corespunzătoare (de exemplu o parolă). Atunci când în prezenta directivă se utilizează noțiunea de instrument de plată fără numerar, ar trebui să se înțeleagă că instrumentul îl pune pe deținătorul sau pe utilizatorul său în poziția de a permite efectiv un transfer de bani sau de valoare monetară sau de a iniția un ordin de plată. De exemplu, obținerea ilegală a unei aplicații de plată mobilă fără autorizația necesară nu ar trebui să fie considerată drept o obținere ilegală a unui instrument de plată fără numerar, întrucât nu permite efectiv utilizatorului să transfere bani sau valoare monetară.
- (9) Prezenta directivă ar trebui să se aplice instrumentelor de plată fără numerar numai în măsura în care este vorba de funcția de plată a instrumentului.
- (10) Prezenta directivă ar trebui să reglementeze monedele virtuale numai în măsura în care acestea pot fi utilizate în mod obișnuit pentru efectuarea de plăți. Statele membre ar trebui să fie încurajate să asigure în dreptul lor intern că viitoarele monede de natură virtuală emise de băncile lor centrale sau de alte autorități publice se vor bucura de același nivel de protecție împotriva infracțiunilor de fraudă ca mijloacele de plată fără numerar, în general. Portofelele electronice care permit transferul de monede virtuale ar trebui să intre sub incidența prezentei directive în aceeași măsură ca instrumentele de plată fără numerar. Definiția termenului „mijloace digitale de schimb” ar trebui să recunoască faptul că portofelele digitale pentru transferul de monede virtuale pot oferi, dar nu oferă neapărat caracteristicile unui instrument de plată și nu ar trebui să extindă definiția unui instrument de plată.
- (11) Trimiterea de facturi false pentru a obține date de autentificare privind plățile ar trebui considerată ca reprezentând o tentativă de însușire ilegală în sensul prezentei directive.
- (12) Utilizarea dreptului penal pentru a acorda protecție juridică în primul rând pentru instrumentele de plată care folosesc forme speciale de protecție împotriva imitației sau a abuzului urmărește să încurajeze operatorii să doteze cu astfel de forme speciale de protecție instrumentele de plată pe care le emit.
- (13) Existența unor măsuri de drept penal eficace și eficiente este esențială pentru protejarea mijloacelor de plată fără numerar împotriva fraudelor și a contrafacerii. Este necesară, în special, o abordare comună în materie de drept penal în ceea ce privește elementele constitutive ale actelor infracționale care contribuie la utilizarea frauduloasă efectivă a mijloacelor de plată fără numerar sau o facilitează. Acte precum colectarea și posesia de instrumente de plată cu intenția de a comite fraude, de exemplu prin phishing, prin copiere (skimming) sau prin direcționarea sau redirecționarea utilizatorilor serviciilor de plată către imitații de site-uri web, și distribuirea acestora, de exemplu prin vânzarea pe internet a informațiilor referitoare la cardurile de credit, ar trebui prin urmare să fie considerate infracțiuni de sine stătătoare, fără a necesita utilizarea frauduloasă efectivă a mijloacelor de plată fără numerar. Prin urmare, astfel de acte infracționale ar trebui să acopere și circumstanțele în care posesia, achiziționarea sau distribuirea nu conduce neapărat la utilizarea frauduloasă a instrumentelor de plată respective. Însă acolo unde prezenta directivă incriminează posesia sau deținerea, aceasta nu ar trebui să incrimineze simpla omisiune. Prezenta directivă nu ar trebui să sancționeze utilizarea legitimă a unui instrument de plată, inclusiv în contextul prestării de servicii de plată inovatoare, cum ar fi serviciile dezvoltate de obicei de societățile de tehnologie financiară (fintech).
- (14) În ceea ce privește infracțiunile menționate în prezenta directivă, noțiunea de intenție se aplică tuturor elementelor constitutive ale infracțiunilor respective în conformitate cu dreptul intern. Caracterul intenționat al unui act, precum și orice cunoștințe sau scopul necesar ca element constitutiv al unei infracțiuni pot fi deduse din circumstanțe factice, obiective. Infracțiunile care nu presupun intenția nu ar trebui să facă obiectul prezentei directive.
- (15) Prezenta directivă se referă la forme clasice de acte, cum ar fi fraudă, falsificarea, furtul și însușirea ilegală, care au fost deja definite în dreptul intern înainte de era digitalizării. Prin urmare, domeniul de aplicare extins al prezentei directive în ceea ce privește instrumentele de plată nemateriale impune definirea unor forme echivalente de acte în sfera digitală, completând și consolidând Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului (*). Obținerea ilegală a unui instrument de plată fără numerar nematerial ar trebui să constituie infracțiune, cel puțin

(*) Directiva 2013/40/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 12 august 2013 privind atacurile împotriva sistemelor informatice și de înlocuire a Deciziei-cadru 2005/222/JAI a Consiliului (JO L 218, 14.8.2013, p. 8).

atunci când aceasta implică săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-6 din Directiva 2013/40/UE sau deturnarea unui instrument de plată fără numerar nematerial. „Deturnare” ar trebui să fie înțeleasă ca însemnând acțiunea unei persoane, căreia i se încredințează un instrument de plată fără numerar nematerial, de a utiliza cu bună știință instrumentul, fără a avea dreptul de a-l utiliza, în beneficiul său sau în beneficiul unei alte persoane. Achiziționarea în vederea utilizării frauduloase a unui astfel de instrument obținut ilegal ar trebui să fie pasibilă de pedeapsă fără a fi necesar să se stabilească toate elementele de fapt ale obținerii ilegale și fără a fi necesară o condamnare prealabilă sau simultană pentru infracțiunea premisă care a dus la obținerea ilegală.

- (16) Prezenta directivă se referă și la instrumente care pot fi utilizate pentru a săvârși infracțiunile prevăzute în aceasta. Având în vedere necesitatea de a evita incriminarea în cazul în care astfel de instrumente sunt produse și introduse pe piață în scopuri legitime și, deși acestea ar putea fi utilizate pentru săvârșirea de infracțiuni, nu constituie prin urmare o amenințare în sine, incriminarea ar trebui să se limiteze la acele instrumente care sunt concepute în principal sau adaptate în mod special în scopul săvârșirii infracțiunilor menționate în prezenta directivă.
- (17) Sancțiunile și pedepsele pentru fraude și contrafacere în legătură cu mijloacele de plată fără numerar ar trebui să fie, în întreaga Uniune, eficace, proporționale și disuasive. Prezenta directivă nu aduce atingere individualizării și aplicării pedepselor și executării hotărârilor în conformitate cu circumstanțele cazului și cu normele generale de drept penal național.
- (18) Dat fiind faptul că prezenta directivă prevede norme minime, statele membre sunt libere să adopte sau să mențină norme de drept penal mai severe în ceea ce privește fraudele și contrafacerea în legătură cu mijloace de plată fără numerar, inclusiv o definiție mai amplă a infracțiunilor.
- (19) Este oportun să se prevadă pedepse mai severe dacă o infracțiune este săvârșită în cadrul unei organizații criminale, astfel cum este definită în Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului ⁽⁵⁾. Statele membre nu ar trebui să fie obligate să prevadă circumstanțe agravante specifice în cazul în care dreptul intern prevede infracțiuni separate și acest lucru poate atrage sancțiuni mai severe. Atunci când o infracțiune prevăzută în prezenta directivă a fost săvârșită, în legătură cu o altă infracțiune prevăzută în prezenta directivă, de către aceeași persoană și una dintre respectivele infracțiuni de facto constituie un element necesar pentru cealaltă, un stat membru poate, în conformitate cu principiile generale ale dreptului intern, să prevadă că un astfel de act este considerat circumstanță agravantă a infracțiunii principale.
- (20) Existența unor norme în materie de competență ar trebui să asigure urmărirea penală eficace a infracțiunilor menționate în prezenta directivă. În general, sistemul de justiție penală al țării în care au loc infracțiunile este cel mai indicat pentru a instrumenta cazurile respective. Prin urmare, fiecare stat membru ar trebui să își stabilească competența asupra infracțiunilor săvârșite pe teritoriul său și a infracțiunilor săvârșite de cetățenii săi. De asemenea, statele membre își pot stabili competența asupra infracțiunilor care provoacă prejudicii pe teritoriul lor. Acestea sunt încurajate puternic să facă acest lucru.
- (21) Reamintind obligațiile în temeiul Deciziei-cadru 2009/948/JAI a Consiliului ⁽⁶⁾ și al Deciziei 2002/187/JAI a Consiliului ⁽⁷⁾, autoritățile competente sunt încurajate să utilizeze în cazul conflictelor de jurisdicție posibilitatea de a desfășura consultări directe cu sprijinul Agenției Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Justiție Penală (Eurojust).
- (22) Având în vedere necesitatea de a dispune de instrumente speciale pentru a investiga în mod eficace fraudele și contrafacerea în legătură cu mijloacele de plată fără numerar, precum și relevanța acestor instrumente pentru cooperarea internațională eficace dintre autoritățile naționale, instrumentele de investigație utilizate de obicei pentru cazurile care implică criminalitate organizată și alte forme grave de criminalitate ar trebui să fie puse la dispoziția autorităților competente din toate statele membre, dacă și în măsura în care utilizarea acestor instrumente este adecvată și proporțională cu natura și gravitatea infracțiunilor, astfel cum sunt definite în dreptul intern. În plus, autoritățile de aplicare a legii și alte autorități competente ar trebui să aibă acces în timp util la informațiile relevante pentru investigarea și urmărirea penală a infracțiunilor menționate în prezenta directivă. Statele membre sunt încurajate să aloce resurse umane și financiare adecvate autorităților competente pentru a investiga și a urmări penal în mod corespunzător infracțiunile menționate în prezenta directivă.

⁽⁵⁾ Decizia-cadru 2008/841/JAI a Consiliului din 24 octombrie 2008 privind lupta împotriva crimei organizate (JO L 300, 11.11.2008, p. 42).

⁽⁶⁾ Decizia-cadru 2009/948/JAI a Consiliului din 30 noiembrie 2009 privind prevenirea și soluționarea conflictelor referitoare la exercitarea competenței în cadrul procedurilor penale (JO L 328, 15.12.2009, p. 42).

⁽⁷⁾ Decizia 2002/187/JAI a Consiliului din 28 februarie 2002 de instituire a Eurojust în scopul consolidării luptei împotriva formelor grave de criminalitate (JO L 63, 6.3.2002, p. 1).

- (23) Autoritățile naționale care investighează sau urmăresc penal infracțiunile menționate în prezenta directivă ar trebui să aibă competența de a coopera cu alte autorități naționale în același stat membru și cu omologii lor din alte state membre.
- (24) În multe cazuri, activitățile infracționale se află la originea incidentelor care ar trebui notificate autorităților naționale competente în temeiul Directivei (UE) 2016/1148 a Parlamentului European și a Consiliului⁽⁸⁾. Se poate presupune că astfel de incidente sunt de natură penală, chiar dacă nu există, în etapa respectivă, dovezi suficiente că a fost săvârșită o infracțiune. În acest context, operatorii de servicii esențiale și furnizorii de servicii digitale ar trebui să fie încurajați să transmită autorităților de aplicare a legii rapoartele solicitate în temeiul Directivei (UE) 2016/1148, contribuind astfel la un răspuns eficient și cuprinzător și facilitând atribuirea infracțiunilor și stabilirea responsabilității pentru acestea în sarcina autorilor. Pentru promovarea unui mediu sigur, securizat și mai rezilient este necesar, în special, ca incidentele grave cu presupus caracter penal să fie în mod sistematic semnalate autorităților de aplicare a legii. În plus, dacă este cazul, echipele de intervenție în caz de incidente de securitate informatică, desemnate în conformitate cu Directiva (UE) 2016/1148, ar trebui să participe la investigațiile autorităților de aplicare a legii pentru a putea furniza informații la nivel național, dacă se consideră necesar, precum și expertiză de specialitate în domeniul sistemelor informatice.
- (25) Incidentele majore de securitate, astfel cum sunt menționate în Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului⁽⁹⁾, pot avea la origine infracțiuni. Dacă este cazul, furnizorii de servicii de plată ar trebui încurajați să comunice autorităților de aplicare a legii rapoartele pe care trebuie să le transmită autorității competente din statul lor membru de origine în temeiul Directivei (UE) 2015/2366.
- (26) La nivelul Uniunii există o serie de instrumente și de mecanisme care permit schimbul de informații între autoritățile naționale de aplicare a legii, în vederea investigării și a urmăririi penale a infracțiunilor. Pentru a facilita și a accelera cooperarea dintre autoritățile naționale de aplicare a legii și pentru a asigura recurgerea în cea mai mare măsură posibilă la aceste instrumente și mecanisme, prezenta directivă ar trebui să consolideze rolul punctelor operaționale de contact introduse prin Decizia-cadru 2001/413/JAI. Ar trebui să fie posibil ca statele membre să poată decide să utilizeze rețeaua existentă de puncte operaționale de contact, precum cea stabilită în Directiva 2013/40/UE. Punctele de contact ar trebui să asigure o asistență eficientă, de exemplu, prin facilitarea schimbului de informații relevante și furnizarea de consiliere tehnică sau de informații juridice. Pentru a asigura buna funcționare a rețelei, fiecare punct de contact ar trebui să poată comunica rapid cu punctul de contact din alt stat membru. Având în vedere dimensiunea transfrontalieră semnificativă a infracțiunilor care intră sub incidența prezentei directive și, în special, caracterul volatil al probelor electronice, statele membre ar trebui să fie în măsură să trateze cu promptitudine cererile urgente ale rețelei și să răspundă în termen de opt ore. În cazuri extrem de urgente și de grave, statele membre ar trebui să informeze Agenția Uniunii Europene pentru Cooperare în Materie de Aplicare a Legii (Europol).
- (27) Sesizarea autorităților publice fără întârzieri nejustificate cu privire la infracțiuni are o importanță deosebită în combaterea fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloace de plată fără numerar, deoarece constituie deseori punctul de plecare al investigărilor. Ar trebui luate măsuri pentru a încuraja sesizarea autorităților de aplicare a legii și a celor judiciare de către persoanele fizice și cele juridice, în special de către instituțiile financiare. Respectivă măsură pot fi bazate pe diverse tipuri de acțiuni, inclusiv acte legislative care conțin obligații de a semnală suspiciunile de fraudă, sau acțiuni fără caracter legislativ, cum ar fi înființarea ori sprijinirea de organizații sau mecanisme care favorizează schimbul de informații sau sensibilizarea. Orice astfel de măsură care implică prelucrarea datelor cu caracter personal ale persoanelor fizice ar trebui să respecte Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului⁽¹⁰⁾. În special, orice transmitere de informații în vederea prevenirii și combaterii infracțiunilor de fraudă și contrafacere în legătură cu mijloace de plată fără numerar, ar trebui să respecte cerințele stabilite în regulamentul menționat, în special în ceea ce privește legalitatea motivelor pentru prelucrare.
- (28) În vederea facilitării raportării prompte și directe a infracțiunilor, Comisia ar trebui să analizeze cu atenție stabilirea unor sisteme online eficiente de raportare a fraudelor de către statele membre și a unor formulare de raportare standardizate la nivelul Uniunii. Astfel de sisteme ar putea facilita raportarea fraudelor în legătură cu mijloace de plată fără numerar, care adesea au loc online, consolidând astfel sprijinul acordat victimelor, identificarea și analizarea amenințărilor din domeniul criminalității cibernetice și activitățile și cooperarea transfrontalieră desfășurate de autoritățile naționale competente.

⁽⁸⁾ Directiva (UE) 2016/1148 a Parlamentului European și a Consiliului din 6 iulie 2016 privind măsuri pentru un nivel comun ridicat de securitate a rețelilor și a sistemelor informatice în Uniune (JO L 194, 19.7.2016, p. 1).

⁽⁹⁾ Directiva (UE) 2015/2366 a Parlamentului European și a Consiliului din 25 noiembrie 2015 privind serviciile de plată în cadrul pieței interne, de modificare a Directivelor 2002/65/CE, 2009/110/CE și 2013/36/UE și a Regulamentului (UE) nr. 1093/2010, și de abrogare a Directivei 2007/64/CE (JO L 337, 23.12.2015, p. 35).

⁽¹⁰⁾ Regulamentul (UE) 2016/679 al Parlamentului European și al Consiliului din 27 aprilie 2016 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Directivei 95/46/CE (Regulamentul general privind protecția datelor) (JO L 119, 4.5.2016, p. 1).

- (29) Infracțiunile menționate în prezenta directivă au adesea un caracter transfrontalier. Prin urmare, combaterea acestor infracțiuni se bazează pe cooperarea strânsă dintre statele membre. Statele membre sunt încurajate să asigure, într-o măsură adecvată, aplicarea efectivă a instrumentelor în materie de recunoaștere și asistență judiciară reciprocă în ceea ce privește infracțiunile care intră sub incidența prezentei directive.
- (30) Investigarea și urmărirea penală a tuturor tipurilor de fraude și contrafaceri în legătură cu mijloacele de plată fără numerar, inclusiv a celor care presupun sume mici de bani, sunt deosebit de importante pentru a le combate în mod eficace. Obligațiile de raportare, schimbul de informații și rapoartele statistice sunt modalități eficiente de a detecta activitățile frauduloase, în special activitățile similare care implică sume mici de bani atunci când sunt avute în vedere separat.
- (31) Fraudele și contrafacerea în legătură cu mijloace de plată fără numerar pot avea grave consecințe economice și neeconomice pentru victime. Dacă astfel de fraude includ, de exemplu, furtul de identitate, consecințele lor sunt adesea agravate de prejudiciile profesionale și de cele aduse reputației și evaluării de credit a unei persoane, și de traumele emoționale grave. Statele membre ar trebui să adopte măsuri de asistență, de sprijin și de protecție în scopul diminuării respectivelor consecințe.
- (32) De multe ori poate trece o perioadă îndelungată până când victimele află că au suferit o pierdere în urma infracțiunilor de tipul fraudei și al contrafacerii. În respectiva perioadă, se poate dezvolta o spirală de infracțiuni interconectate, agravând astfel consecințele negative pentru victime.
- (33) Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹⁾ conferă anumite drepturi persoanelor fizice care sunt victime ale fraudelor legate de mijloace de plată fără numerar. Statele membre ar trebui să adopte măsuri de asistență și de sprijin pentru aceste victime, care să se bazeze pe măsurile prevăzute de directiva menționată, dar care să răspundă într-un mod mai direct nevoilor specifice ale victimelor fraudelor legate de furtul de identitate. Astfel de măsuri ar trebui să includă, în special, furnizarea unei liste de instituții specializate care se ocupă cu diferite aspecte ale infracțiunilor legate de identitate și cu sprijinirea victimelor, sprijin psihologic specializat și consiliere cu privire la aspectele financiare, practice și juridice, precum și asistență pentru primirea despăgubirilor cuvenite. De asemenea, statele membre ar trebui să fie încurajate să elaboreze un instrument informatic online național unic pentru a facilita accesul la asistență și sprijin pentru victime. Informațiile și consilierea specifică privind protecția împotriva consecințelor negative ale unor astfel de infracțiuni ar trebui oferite și persoanelor juridice.
- (34) Prezenta directivă ar trebui să prevadă dreptul persoanelor juridice de a avea acces la informații în conformitate cu dreptul intern referitoare la procedura de depunere a plângerilor. Acest drept este necesar în special întreprinderilor mici și mijlocii și ar trebui să contribuie la crearea unui mediu de afaceri mai favorabil întreprinderilor respective. Persoanele fizice beneficiază deja de acest drept în temeiul Directivei 2012/29/UE.
- (35) Statele membre ar trebui să stabilească sau să îmbunătățească, cu asistența Comisiei, politicile de prevenire a fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloace de plată fără numerar, precum și măsurile care reduc riscul comiterii unor astfel de infracțiuni, recurgând la campanii de informare și de sensibilizare. În acest context, statele membre ar putea să dezvolte și să actualizeze un instrument de sensibilizare online permanent, cu exemple concrete de practici frauduloase, într-un format ușor de înțeles. Respectivul instrument poate fi legat sau poate fi parte din instrumentul informatic online național unic pentru victime. Statele membre ar putea de asemenea să elaboreze programe de cercetare și de educație. Ar trebui să se acorde o atenție specială nevoilor și intereselor persoanelor vulnerabile. Statele membre sunt încurajate să asigure punerea la dispoziție a unei finanțări suficiente pentru astfel de campanii.
- (36) Este necesar să se colecteze date statistice privind fraudele și contrafacerea în legătură cu mijloace de plată fără numerar. Statele membre ar trebui prin urmare să fie obligate să asigure existența unui sistem adecvat de înregistrare, producere și furnizare de date statistice existente privind infracțiunile prevăzute în prezenta directivă.
- (37) Prezenta directivă urmărește modificarea și extinderea dispozițiilor Deciziei-cadru 2001/413/JAI. Având în vedere că modificările care urmează a fi efectuate sunt semnificative atât prin numărul lor, cât și prin caracterul lor, este oportun, pentru mai multă claritate, să se înlocuiască Decizia-cadru 2001/413/JAI în întregime pentru statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie.

⁽¹⁾ Directiva 2012/29/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 25 octombrie 2012 de stabilire a unor norme minime privind drepturile, sprijinirea și protecția victimelor criminalității și de înlocuire a Deciziei-cadru 2001/220/JAI a Consiliului (JO L 315, 14.11.2012, p. 57).

- (38) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 21 privind poziția Regatului Unit și a Irlandei cu privire la spațiul de libertate, securitate și justiție, anexat la Tratatul privind Uniunea Europeană (TUE) și la Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene (TFUE), și fără a aduce atingere articolului 4 din protocolul respectiv, Regatul Unit și Irlanda nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru statele membre respective și nu li se aplică.
- (39) În conformitate cu articolele 1 și 2 din Protocolul nr. 22 privind poziția Danemarcei, anexat la TUE și la TFUE, Danemarca nu participă la adoptarea prezentei directive, aceasta nu este obligatorie pentru respectivul stat membru și nu i se aplică.
- (40) Întrucât obiectivele prezentei directive, și anume aplicarea de pedepse penale eficace, proporționale și disuasive pentru fraude și contrafacere în legătură cu mijloace de plată fără numerar, precum și îmbunătățirea și încurajarea cooperării transfrontaliere, atât între autoritățile competente, cât și între acestea și persoanele fizice și juridice, nu pot fi realizate în mod satisfăcător de către statele membre, dar, având în vedere amploarea sau efectelor lor, acestea pot fi realizate mai bine la nivelul Uniunii, aceasta poate adopta măsuri, în conformitate cu principiul subsidiarității, astfel cum este prevăzut la articolul 5 din TUE. În conformitate cu principiul proporționalității, astfel cum este enunțat la articolul respectiv, prezenta directivă nu depășește ceea ce este necesar pentru atingerea acestor obiective.
- (41) Prezenta directivă respectă drepturile fundamentale și principiile consacrate în special în Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene, inclusiv dreptul la libertate și la siguranță, respectarea vieții private și de familie, protecția datelor cu caracter personal, libertatea de a desfășura o activitate comercială, dreptul de proprietate, dreptul la o cale de atac eficientă și la un proces echitabil, prezumția de nevinovăție și dreptul la apărare, principiile legalității și proporționalității infracțiunilor și pedepselor, precum și dreptul de a nu fi judecat sau condamnat de două ori pentru aceeași infracțiune. Prezenta directivă urmărește să asigure respectarea deplină a acestor drepturi și principii și ar trebui pusă în aplicare în consecință,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ:

TITLUL I

OBIECT ȘI DEFINIȚII

Articolul 1

Obiect

Prezenta directivă stabilește norme minime privind definirea infracțiunilor și a sancțiunilor din domeniul fraudelor și contrafacerii în legătură cu mijloace de plată fără numerar. Ea facilitează prevenirea unor astfel de infracțiuni și furnizarea de asistență și de sprijin victimelor.

Articolul 2

Definiții

În sensul prezentei directive, se aplică următoarele definiții:

- (a) „instrument de plată fără numerar” înseamnă un dispozitiv, un obiect sau o înregistrare protejată(ă), nematerial(ă) sau material(ă) sau o combinație a acestora, altul (alta) decât monedele legale și care, singur(ă) sau împreună cu o procedură sau un set de proceduri, permite deținătorului sau utilizatorului să transfere bani sau valoare monetară, inclusiv prin mijloace digitale de schimb;
- (b) „dispozitiv, obiect sau înregistrare protejată(ă)” înseamnă un dispozitiv, un obiect sau o înregistrare care este protejată(ă) împotriva imitării sau a utilizării frauduloase, de exemplu prin concepție, codare sau semnătură;
- (c) „mijloace digitale de schimb” înseamnă orice monedă electronică definită la articolul 2 punctul 2 din Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului ⁽¹²⁾ sau moneda virtuală;

⁽¹²⁾ Directiva 2009/110/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 16 septembrie 2009 privind accesul la activitate, desfășurarea și supravegherea prudențială a activității instituțiilor emitente de monedă electronică, de modificare a Directivelor 2005/60/CE și 2006/48/CE și de abrogare a Directivei 2000/46/CE (JO L 267, 10.10.2009, p. 7).

- (d) „monedă virtuală” înseamnă o reprezentare digitală de valoare care nu este emisă sau garantată de o bancă centrală sau de o autoritate publică, nu este în mod obligatoriu legată de o monedă instituită legal și nu deține statutul legal de monedă sau de bani, dar este acceptată de către persoane fizice sau juridice ca mijloc de schimb și poate fi transferată, stocată și tranzacționată în mod electronic;
- (e) „sistem informatic” înseamnă sistemul informatic definit la articolul 2 litera (a) din Directiva 2013/40/UE;
- (f) „date informatice” înseamnă datele informatice definite la articolul 2 litera (b) din Directiva 2013/40/UE;
- (g) „persoană juridică” înseamnă o entitate care are personalitate juridică în temeiul dreptului aplicabil, cu excepția statelor sau a organismelor publice în exercitarea prerogativelor lor de autoritate publică și a organizațiilor internaționale de drept public.

TITLUL II

INFRAȚIUNI

Articolul 3

Utilizarea frauduloasă a instrumentelor de plată fără numerar

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele acte, atunci când sunt săvârșite cu intenție, se pedepsesc ca infracțiuni:

- (a) utilizarea frauduloasă a unui instrument de plată fără numerar care a fost fie furat, fie însușit sau obținut pe alte căi ilegale;
- (b) utilizarea frauduloasă a unui instrument de plată fără numerar contrafăcut sau falsificat.

Articolul 4

Infrațiuni legate de utilizarea frauduloasă a instrumentelor de plată fără numerar materiale

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele acte, atunci când sunt săvârșite cu intenție, se pedepsesc ca infracțiuni:

- (a) furtul sau însușirea în alt mod ilegal a unui instrument de plată fără numerar material;
- (b) contrafacerea sau falsificarea frauduloasă a unui instrument de plată fără numerar material;
- (c) posesia în vederea utilizării frauduloase a unui instrument de plată fără numerar material, furat sau însușit pe alte căi ilegale, sau contrafăcut sau falsificat;
- (d) achiziția în folosul propriu sau al unei alte persoane, inclusiv primirea, însușirea, cumpărarea, transferul, importul, exportul, vânzarea, transportul sau distribuirea în vederea utilizării frauduloase a unui instrument de plată fără numerar material, furat, contrafăcut sau falsificat.

Articolul 5

Infrațiuni legate de utilizarea frauduloasă a instrumentelor de plată fără numerar nemateriale

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că următoarele acte, atunci când sunt săvârșite cu intenție, se pedepsesc ca infracțiuni:

- (a) obținerea ilegală a unui instrument de plată fără numerar nematerial, cel puțin atunci când respectiva obținere a implicat săvârșirea uneia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-6 din Directiva 2013/40/UE, sau deturnarea unui instrument de plată fără numerar nematerial;
- (b) contrafacerea sau falsificarea frauduloasă a unui instrument de plată fără numerar nematerial;
- (c) deținerea în vederea utilizării frauduloase a unui instrument de plată fără numerar nematerial, obținut pe căi ilegale, contrafăcut sau falsificat, cel puțin în cazul în care originea ilegală este cunoscută la momentul deținerii instrumentului;
- (d) achiziția în folosul propriu sau al unei alte persoane, inclusiv vânzarea, transferul sau distribuirea sau punerea la dispoziție în vederea utilizării frauduloase a unui instrument de plată fără numerar nematerial obținut pe căi ilegale, contrafăcut sau falsificat.

*Articolul 6***Frauda legată de sistemele informatice**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că efectuarea sau provocarea efectuării unui transfer de bani, de valoare monetară sau de monedă virtuală având drept efect cauzarea unui prejudiciu patrimonial unei alte persoane, cu scopul de a obține un profit ilegal pentru autor sau pentru un terț, se pedepsește ca infracțiune atunci când este săvârșită cu intenție prin:

- (a) perturbarea sau afectarea fără drept a funcționării unui sistem informatic;
- (b) introducerea, modificarea, ștergerea, transmiterea sau suprimarea fără drept a datelor informatice.

*Articolul 7***Instrumente utilizate pentru săvârșirea infracțiunilor**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că producerea, achiziționarea în folos propriu sau al unei alte persoane, inclusiv importul, exportul, vânzarea, transportul sau distribuția, sau punerea la dispoziție a unui dispozitiv sau a unui instrument, a unor date informatice sau a oricăror alte mijloace concepute în principal sau adaptate special în scopul săvârșirii uneia dintre infracțiunile menționate la articolul 4 literele (a) și (b), la articolul 5 literele (a) și (b) sau la articolul 6, cel puțin atunci când sunt săvârșite cu intenția ca aceste mijloace să fie folosite, se pedepsește ca infracțiune.

*Articolul 8***Instigare, complicitatea și tentativa**

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că instigarea sau complicitatea la una din infracțiunile menționate la articolele 3-7 se pedepsesc ca infracțiuni.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că tentativa de a săvârși una dintre infracțiunile menționate la articolul 3, la articolul 4 litera (a), (b) sau (d), la articolul 5 litera (a) sau (b) sau la articolul 6 se pedepsește ca infracțiune. În ceea ce privește articolul 5 litera (d), statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura cel puțin că tentativa de achiziționare frauduloasă a unui instrument de plată fără numerar nematerial obținut pe căi ilegale, contrafăcut sau falsificat în folosul propriu sau al unei alte persoane se pedepsește ca infracțiune.

*Articolul 9***Pedepse aplicabile persoanelor fizice**

- (1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că pedepsele pentru infracțiunile menționate la articolele 3-8 sunt eficace, proporționale și disuasive.
- (2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolul 3, la articolul 4 literele (a) și (b) și la articolul 5 literele (a) și (b) se sancționează cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin doi ani.
- (3) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolul 4 literele (c) și (d) și la articolul 5 literele (c) și (d) se sancționează cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin un an.
- (4) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunea menționată la articolul 6 se sancționează cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin trei ani.
- (5) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunea menționată la articolul 7 se sancționează cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin doi ani.
- (6) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că infracțiunile menționate la articolele 3-6 se sancționează cu o pedeapsă maximă cu închisoarea de cel puțin cinci ani dacă sunt săvârșite în cadrul unei organizații criminale, astfel cum este definită în Decizia-cadru 2008/841/JAI, indiferent de pedeapsa prevăzută în decizia respectivă.

*Articolul 10***Răspunderea persoanelor juridice**

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele juridice pot fi trase la răspundere pentru infracțiunile menționate la articolele 3-8, comise în folosul lor de către o persoană care acționează fie în nume propriu, fie ca parte a unui organ al persoanei juridice și care are o funcție de conducere în cadrul persoanei juridice, pe baza unuia dintre următoarele elemente:

- (a) o împuternicire de a reprezenta persoana juridică;
- (b) o prerogativă de a lua decizii în numele persoanei juridice;
- (c) o prerogativă de a exercita controlul în cadrul persoanei juridice.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele juridice pot fi trase la răspundere dacă, în lipsa exercitării supravegherii sau a controlului de către persoana menționată la alineatul (1), a devenit posibilă săvârșirea, de către o persoană aflată sub autoritatea acesteia, a oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-8 în folosul persoanei juridice.

(3) Răspunderea persoanelor juridice în temeiul alineatelor (1) și (2) nu exclude procedurile penale împotriva persoanelor fizice care sunt autori, instigatori sau complici la oricare dintre infracțiunile prevăzute la articolele 3-8.

*Articolul 11***Sancțiuni aplicabile persoanelor juridice**

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că unei persoane juridice trase la răspundere în temeiul articolului 10 alineatul (1) sau (2) i se aplică sancțiuni eficace, proporționale și disuasive, care includ amenzi penale sau de altă natură și care pot include și alte sancțiuni, precum:

- (a) excluderea de la avantajele sau ajutoarele publice;
- (b) excluderea temporară de la accesul la fonduri publice, inclusiv la proceduri de achiziții publice, granturi și concesiuni;
- (c) interdicția temporară sau permanentă de a desfășura activități comerciale;
- (d) plasarea sub supraveghere judiciară;
- (e) lichidarea judiciară;
- (f) închiderea temporară sau permanentă a unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii.

*TITLUL III***COMPETENȚĂ ȘI INVESTIGARE***Articolul 12***Competență**

(1) Fiecare stat membru ia măsurile necesare pentru a-și stabili competența asupra infracțiunilor menționate la articolele 3-8 dacă sunt îndeplinite una sau mai multe dintre următoarele condiții:

- (a) infracțiunea este săvârșită, în totalitate sau parțial, pe teritoriul său;
- (b) infractorul este un cetățean al său.

(2) În sensul alineatului (1) litera (a), se consideră că o infracțiune a fost săvârșită în totalitate sau parțial pe teritoriul unui stat membru dacă infractorul săvârșește infracțiunea atunci când este prezent fizic pe teritoriul respectiv și indiferent dacă infracțiunea este sau nu săvârșită utilizând un sistem informatic situat pe teritoriul respectiv.

(3) Statul membru informează Comisia dacă decide să-și stabilească competența asupra uneia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-8, săvârșită în afara teritoriului său, inclusiv în cazul în care:

- (a) infractorul are reședința obișnuită pe teritoriul său;
- (b) infracțiunea este săvârșită în folosul unei persoane juridice stabilite pe teritoriul său;
- (c) infracțiunea este săvârșită împotriva unuia dintre cetățenii săi sau împotriva unei persoane care are reședința obișnuită pe teritoriul său.

Articolul 13

Eficacitatea investigațiilor și cooperare

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile cu investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor menționate la articolele 3-8 dispun de instrumente de investigație eficace și proporționale cu infracțiunea săvârșită, cum ar fi cele utilizate în cazurile de combatere a criminalității organizate sau a altor forme grave de criminalitate.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că, atunci când dreptul intern prevede obligația persoanelor fizice și juridice de a transmite informații privind infracțiunile menționate la articolele 3-8, informațiile respective parvin fără întârzieri nejustificate autorităților care investighează sau urmăresc penal aceste infracțiuni.

TITLUL IV

SCHIMBUL DE INFORMAȚII ȘI SEMNALAREA INFRAȚIUNILOR

Articolul 14

Schimbul de informații

(1) În vederea efectuării schimbului de informații privind infracțiunile menționate la articolele 3-8, statele membre se asigură că dispun de un punct operațional național de contact disponibil 24 de ore pe zi, șapte zile pe săptămână. Statele membre se asigură, de asemenea, că dispun de procedurile necesare pentru ca cererile urgente de asistență să fie tratate prompt, iar autoritatea competentă să răspundă în termen de cel mult opt ore de la primirea acestora, indicând cel puțin dacă cererea va primi răspuns, precum și forma unui astfel de răspuns și termenul estimat în care acesta va fi trimis. Statele membre pot decide să recurgă la rețelele existente de puncte operaționale de contact.

(2) Statele membre informează Comisia, Europol și Eurojust cu privire la punctul de contact menționat la alineatul (1) pe care l-au desemnat. Aceștia actualizează informațiile respective atunci când este necesar. Comisia transmite informațiile respective celorlalte state membre.

Articolul 15

Semnalarea infracțiunilor

(1) Statele membre iau măsurile necesare pentru a se asigura că sunt puse la dispoziție canale adecvate de semnalare, pentru a facilita sesizarea fără întârzieri nejustificate a autorităților de aplicare a legii și a altor autorități naționale competente cu privire la infracțiunile menționate la articolele 3-8.

(2) Statele membre iau măsurile necesare pentru a încuraja instituțiile financiare și alte persoane juridice care își desfășoară activitatea pe teritoriul lor să sesizeze fără întârzieri nejustificate autoritățile de aplicare a legii și alte autorități competente cu privire la suspiciunile de fraudă, în vederea detectării, prevenirii, investigării sau urmăririi penale a infracțiunilor menționate la articolele 3-8.

Articolul 16

Asistența și sprijinul acordate victimelor

(1) Statele membre se asigură că persoanele fizice și juridice care au suferit un prejudiciu ca urmare a oricăreia dintre infracțiunile menționate la articolele 3-8, săvârșite prin utilizarea frauduloasă a datelor cu caracter personal:

- (a) primesc informații și consiliere specifică privind modul în care se pot proteja împotriva consecințelor negative ale infracțiunilor, cum ar fi prejudiciul adus reputației; și
- (b) primesc o listă cu instituțiile specializate care se ocupă cu diferite aspecte ale infracțiunilor legate de identitate și cu acordarea de sprijin victimelor.

(2) Statele membre sunt încurajate să creeze instrumente informatice online naționale unice pentru a facilita accesul la asistență și sprijin pentru persoanele fizice sau juridice care au suferit un prejudiciu ca urmare a infracțiunilor menționate la articolele 3-8, săvârșite prin utilizarea frauduloasă a datelor cu caracter personal.

(3) Statele membre se asigură că persoanele juridice care sunt victime ale infracțiunilor menționate la articolele 3-8 din prezenta directivă primesc fără întârzieri nejustificate, după primul lor contact cu o autoritate competentă, următoarele informații:

- (a) procedurile de formulare a plângerilor cu privire la infracțiune și rolul victimei în aceste proceduri;
- (b) dreptul de a primi informații cu privire la cauză în conformitate cu dreptul intern;
- (c) procedurile disponibile pentru formularea plângerilor, dacă autoritatea competentă nu respectă drepturile victimei în cursul procedurilor penale;
- (d) datele de contact pentru comunicările privind cauza lor.

Articolul 17

Prevenție

Statele membre iau măsuri corespunzătoare, inclusiv prin intermediul internetului, cum ar fi campanii de informare și de sensibilizare și programe de cercetare și de educație, cu scopul de a reduce fraudă în general, a sensibiliza publicul și a reduce riscul de a deveni victimă a fraudelor. După caz, statele membre acționează în cooperare cu părțile interesate.

Articolul 18

Monitorizare și statistici

(1) Până la 31 august 2019, Comisia stabilește un program detaliat de monitorizare a realizărilor, rezultatelor și efectelor prezentei directive. Programul de monitorizare stabilește mijloacele care vor fi utilizate pentru colectarea datelor necesare și a altor probe și intervalele de timp la care se va face colectarea respectivă. Acesta precizează măsurile care trebuie luate de Comisie și de statele membre pentru colectarea, comunicarea și analiza datelor și a altor probe.

(2) Statele membre se asigură că dispun de un sistem de înregistrare, producere și furnizare de date statistice anonimizate care măsoară faza de semnalare, faza de investigare și faza judiciară a infracțiunilor menționate la articolele 3-8.

(3) Datele statistice menționate la alineatul (2) acoperă, cel puțin, datele existente cu privire la numărul de infracțiuni menționate la articolele 3-8 înregistrate de statele membre și la numărul de persoane urmărite penal și condamnate pentru infracțiunile menționate la articolele 3-7.

(4) Statele membre transmit anual Comisiei datele culese în temeiul alineatelor (1), (2) și (3). Comisia se asigură că în fiecare an se publică și se transmite agențiilor și organelor specializate competente ale Uniunii o situație consolidată a rapoartelor statistice.

Articolul 19

Înlocuirea Deciziei-cadru 2001/413/JAI

Decizia-cadru 2001/413/JAI se înlocuiește în privința statelor membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, fără a aduce atingere obligațiilor statelor membre respective în privința datei de transpunere a respectivei decizii-cadru în dreptul intern.

În ceea ce privește statele membre pentru care prezenta directivă este obligatorie, trimerile la Decizia-cadru 2001/413/JAI se interpretează ca trimiteri la prezenta directivă.

Articolul 20

Transpunere

(1) Statele membre asigură intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma prezentei directive până la 31 mai 2021. Statele membre informează de îndată Comisia cu privire la aceasta.

Atunci când statele membre adoptă dispozițiile respective, acestea conțin o trimitere la prezenta directivă sau sunt însoțite de o asemenea trimitere la data publicării lor oficiale. Statele membre stabilesc modalitatea de efectuare a unei astfel de trimiteri.

(2) Comisiei îi sunt comunicate de către statele membre textele dispozițiilor pe care le adoptă în domeniul reglementat de prezenta directivă.

*Articolul 21***Evaluare și raportare**

- (1) Comisia prezintă Parlamentului European și Consiliului, până la 31 mai 2023, un raport de evaluare a gradului în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma prezentei directive. Statele membre furnizează Comisiei informațiile necesare pentru întocmirea raportului respectiv.
- (2) Până la 31 mai 2026, Comisia efectuează o evaluare a impactului prezentei directive privind combaterea fraudelor și a contrafacerii în legătură cu mijloace de plată fără numerar, precum și a impactului acestora asupra drepturilor fundamentale, și transmite un raport Parlamentului European și Consiliului. Statele membre furnizează Comisiei informațiile necesare pentru întocmirea raportului respectiv.
- (3) În contextul evaluării menționate la alineatul (2) de la prezentul articol, Comisia prezintă, de asemenea, un raport privind necesitatea, fezabilitatea și eficacitatea creării unor sisteme online securizate la nivel național pentru a le permite victimelor să raporteze oricare dintre infracțiunile menționate la articolele 3-8, precum și a instituirii unui model de raportare standardizat la nivelul Uniunii care să servească drept bază pentru statele membre.

*Articolul 22***Intrare în vigoare**

Prezenta directivă intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Prezenta directivă se adresează statelor membre în conformitate cu tratatele.

Adoptată la Strasbourg, 17 aprilie 2019.

Pentru Parlamentul European

Președintele

A. TAJANI

Pentru Consiliu

Președintele

G. CIAMBA

II

(Acte fără caracter legislativ)

REGULAMENTE

REGULAMENTUL DELEGAT (UE) 2019/714 AL COMISIEI

din 7 martie 2019

de înlocuire a anexei I și de modificare a anexelor II și VII la Regulamentul (UE) nr. 211/2011 al Parlamentului European și al Consiliului privind inițiativa cetățenească

COMISIA EUROPEANĂ,

având în vedere Tratatul privind funcționarea Uniunii Europene,

având în vedere Regulamentul (UE) nr. 211/2011 al Parlamentului European și al Consiliului din 16 februarie 2011 privind inițiativa cetățenească ⁽¹⁾, în special articolul 16,

întrucât:

- (1) Articolul 7 alineatul (2) din Regulamentul (UE) nr. 211/2011 prevede că, în cel puțin un sfert din statele membre, numărul minim de semnături ai unei inițiative cetățenești ar trebui să corespundă numărului deputaților în Parlamentul European aleși în fiecare stat membru, înmulțit cu 750. Aceste numere minime sunt stabilite în anexa I la regulamentul în cauză.
- (2) La 29 martie 2017, Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord („Regatul Unit”) a transmis notificarea intenției sale de a se retrage din Uniune în temeiul articolului 50 din Tratatul privind Uniunea Europeană. Tratatul nu se va mai aplica Regatului Unit de la data intrării în vigoare a unui acord de retragere sau, în absența unui acord, la doi ani după respectiva notificare, și anume începând cu data de 30 martie 2019, cu excepția cazului în care Consiliul European, în acord cu Regatul Unit, decide în unanimitate să prelungească această perioadă.
- (3) La 28 iunie 2018, Consiliul European a adoptat Decizia (UE) 2018/937 a Consiliului European ⁽²⁾ de stabilire a componenței Parlamentului European. Decizia respectivă, care a intrat în vigoare la 3 iulie 2018, stabilește numărul de reprezentanți în Parlamentul European aleși în fiecare stat membru, pentru legislatura parlamentară 2019-2024, care începe la 2 iulie 2019.

Pentru a reflecta aceste norme în ceea ce privește numărul minim de semnături prevăzut în anexa I la Regulamentul (UE) nr. 211/2011, ar trebui modificată anexa I la Regulamentul (UE) nr. 211/2011. Această modificare ar trebui să se aplice de la 2 iulie 2019, dată la care începe legislatura parlamentară 2019-2024. Cu toate acestea, în cazul în care perioada de doi ani menționată la articolul 50 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană este prelungită după data menționată, modificarea ar trebui să devină aplicabilă după expirarea prelungirii perioadei. Din motive de claritate, anexa I ar trebui înlocuită.

- (4) Articolul 4 alineatul (1) din Regulamentul (UE) nr. 211/2011 prevede că organizatorii unei propuneri de inițiativă cetățenească trebuie să înregistreze propunerea în registrul Comisiei, furnizând informațiile stabilite în anexa II la regulamentul în cauză.

⁽¹⁾ JO L 65, 11.3.2011, p. 1.

⁽²⁾ Decizia (UE) 2018/937 a Consiliului European din 28 iunie 2018 de stabilire a componenței Parlamentului European (JO L 165 I, 2.7.2018, p. 1).

- (5) Articolul 9 din Regulamentul (UE) nr. 211/2011 prevede că, pentru a prezenta Comisiei inițiativa cetățenească, organizatorii trebuie să utilizeze formularul prevăzut în anexa VII la regulamentul în cauză.
- (6) Formularele din anexele II și VII la Regulamentul (UE) nr. 211/2011 conțin o notă de subsol care oferă informații cu privire la modul în care sunt prelucrate datele cu caracter personal ale organizatorilor și ale sponsorilor. Informațiile din notele de subsol respective trebuie scurtate și simplificate, pentru a se evita confuzia cu declarația de confidențialitate utilizată pentru prelucrarea datelor în cauză.
- (7) Textul din notele de subsol în cauză face trimitere la Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽³⁾. De la 11 decembrie 2018, Regulamentul (CE) nr. 45/2001 a fost abrogat și înlocuit de Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului ⁽⁴⁾. Prin urmare, trimiterea la Regulamentul (CE) nr. 45/2001 ar trebui eliminată din notele de subsol respective.
- (8) Prin urmare, anexa I la Regulamentul (UE) nr. 211/2011 ar trebui înlocuită, iar anexele II și VII la regulamentul respectiv ar trebui modificate în consecință,

ADOPTĂ PREZENTUL REGULAMENT:

Articolul 1

Regulamentul (UE) nr. 211/2011 se modifică după cum urmează:

1. Anexa I se înlocuiește cu textul prevăzut în anexa la prezentul regulament.
2. În anexa II, textul din nota de subsol ⁽¹⁾ se înlocuiește cu următorul text:

„⁽¹⁾ În registrul online al Comisiei sunt puse la dispoziția publicului numai numele complete ale organizatorilor, adresele de e-mail ale persoanelor de contact și informațiile referitoare la sursele de sprijin și de finanțare.

Persoanele vizate au dreptul să se opună publicării datelor lor cu caracter personal din motive imperioase și legitime referitoare la situația lor specifică.”

3. În anexa VII, textul din nota de subsol ⁽¹⁾ se înlocuiește cu următorul text:

„⁽¹⁾ În registrul online al Comisiei sunt puse la dispoziția publicului numai numele complete ale organizatorilor, adresele de e-mail ale persoanelor de contact și informațiile referitoare la sursele de sprijin și de finanțare.

Persoanele vizate au dreptul să se opună publicării datelor lor cu caracter personal din motive imperioase și legitime referitoare la situația lor specifică.”

Articolul 2

Prezentul regulament intră în vigoare în a douăzecea zi de la data publicării în *Jurnalul Oficial al Uniunii Europene*.

Articolul 1 punctul 1 se aplică de la 2 iulie 2019 sau din ziua următoare celei în care tratatele încetează să se aplice Regatului Unit în temeiul articolului 50 alineatul (3) din Tratatul privind Uniunea Europeană, dacă această dată este ulterioară.

⁽³⁾ Regulamentul (CE) nr. 45/2001 al Parlamentului European și al Consiliului din 18 decembrie 2000 privind protecția persoanelor fizice cu privire la prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile și organele comunitare și privind libera circulație a acestor date (JO L 8, 12.1.2001, p. 1).

⁽⁴⁾ Regulamentul (UE) 2018/1725 al Parlamentului European și al Consiliului din 23 octombrie 2018 privind protecția persoanelor fizice în ceea ce privește prelucrarea datelor cu caracter personal de către instituțiile, organele, oficiile și agențiile Uniunii și privind libera circulație a acestor date și de abrogare a Regulamentului (CE) nr. 45/2001 și a Deciziei nr. 1247/2002/CE (JO L 295, 21.11.2018, p. 39).

Prezentul regulament este obligatoriu în toate elementele sale și se aplică direct în toate statele membre.

Adoptat la Bruxelles, 7 martie 2019.

Pentru Comisie
Președintele
Jean-Claude JUNKER

ANEXĂ

NUMĂRUL MINIM DE SEMNATARI PENTRU FIECARE STAT MEMBRU

Belgia	15 750
Bulgaria	12 750
Republica Cehă	15 750
Danemarca	10 500
Germania	72 000
Estonia	5 250
Irlanda	9 750
Grecia	15 750
Spania	44 250
Franța	59 250
Croația	9 000
Italia	57 000
Cipru	4 500
Letonia	6 000
Lituania	8 250
Luxemburg	4 500
Ungaria	15 750
Malta	4 500
Țările de Jos	21 750
Austria	14 250
Polonia	39 000
Portugalia	15 750
România	24 750
Slovenia	6 000
Slovacia	10 500
Finlanda	10 500
Suedia	15 750

ISSN 1977-0782 (ediție electronică)
ISSN 1830-3625 (ediție tipărită)

Oficiul pentru Publicații al Uniunii Europene
2985 Luxembourg
LUXEMBURG

RO